

KLUB

MĚSÍČNÍK KATOLICKÉ MISIE PRO ČECHY A SLOVÁKY VE ŠVÝCARSKU ROČ. XIII.

DRAŽÍ PŘÁTELE.

1982. II. - 12.

Vy, kdo odbíráte KLUB od začátku, čtete vánoční úvodník už po třinácté. Za tu dobu změnili mnozí občanství, někteří nás předešli k Bohu, jiní přijali svátost manželství, další dorostli z dětských střevíčků, kočárky se naplnily a zase vyprázdnily - všecko se mění.

I vánoce se změnily. Ne všude ke svému prospěchu. Někde je to ryze citová či obchodní záležitost. Někde se před nimi prchá do hor..Avšak jsou rodiny, které znovu prožívají to, co se stalo před 2000 lety, kdy se Syn Boží objevil lidem, Matce, která první ucítila pohyb Děťátka pod srdcem, pěstounovi, jenž prožil krizi lásky a důvěry k snoubence Marii, pastýřům z pustin, kde se sotva jejich ovce uživily. A konečně andělům-dnes tak zapomínaným, kteří ohlásili pastýřům jásot v nebi nad narozením Vykupitele, Mesiáše.

Vánocům dodává kouzlo nejen sv.rodina, ale jednota, soulad kolem ní. Nic neporušuje harmonii, i lidskou lhostejnost a sobectví majitelů zájezdních hostinců překonal svatý pár tím, že si klidně našel pustou jeskyňku,chlév, kde se měl narodit Král světa. Pastýři žasnou nad zprávou andělů, ale věří a jdou. Jeskyně přímo dýchá tím, co dnešní svět postrádá. Prostotou a chudobou, jednotou v pravdě, radostí v lásce....

To je kouzlo vánoc. Zmizí-li v divé víchřici nevěry a lži z Evropy víra, ještě dlouho ji přežijí vánoce, protože zosobňují touhu lidského srdce. Pravdu! Lásku! Soulad! Radost!

Jakmile to někde začne skřípat, podívejme se, kolik je v tom"skřípání" pýchy a kolik v něm chybí pravdy Kristovy. Kristus je totiž pravda-sám to o sobě řekl-a hříchy na pravdě se mstí mnohem víc než hříchy na lásce, protože pravda je základ lásky a zničí-li se základ....? Malíři změnili leckdy pustou jeskyňku v nádherný palác. Obrazně to palác byl, ale ve skutečnosti jen chlív pro dobytek. Skromní manželé jsou tak plni radosti, že neprotestují, nenařikají, uvelebí se s důvěrou k Otci tam, kde je místo. Jak šťastný je člověk, který je v hmotných požadavcích skromný! A ještě šťastnější je ten, kdo je v duchovních požadavcích neskromný, dychtivý, snaží se dosáhnout stále vyšších a vyšších duchovních hodnot! Naši misionáři se nám snaží zprostředkovat duchovní bohatství. Vědí, že takový majetek je naše pravé a nezničitelné štěstí, které září i v pusté jeskyni opuštěnosti, pronásledování, nemoci, křivd, nedostatku..."*Těm, kdo milují Boha, všechny věci prospívají k dobrému.*"

Jak mocná byla láska sv.Rodiny! Přežila tisíciletí! A jak mocná je naše láska? Jsme slabí, prostředí nás žene nebo vleče někdy jiným směrem, než chceme. Víra nám ukazuje správný směr, jako jej kdysi andělé ukázali pastýřům. Pokusme se denně oživovat poselství vánoc: poznávat pravdu, rozněcovat lásku, žít skromně a pokorně. Uvidíte, že duch vánoc přetrvá rok a neomrzí se.

Vaše

redakce

NOVINKY

Od 12.11.do 3.12.byl v Římě pražský arcibiskup kard.Tomášek, aby se zúčastnil zasedání kardinálského sboru se sv.Otcem od 23.-26.11. Jednalo se o finanční situaci sv.Stolce, reorganizaci římské kurie, novém církv. zákoníku, který bude uveřejněn v lednu 1983. Asi se hovořilo o novém právním statutu Opus Dei. Kromě toho má kard. Tomášek i povinnosti jako člen různých kongregací. - Doma protestoval proti vlivu Pacem in Terris na katolický tisk, napsal šéfredaktorovi Katolických novin, "hlásné trouby" tohoto hnutí. Toto hnutí odporuje směrnicím sv.Stolce a je absurdní, že časopis s katolickým "imprimatur" a názvem šíří zprávy Církvi zakázané organizace. Jeho pokusy, vysvětlit úřadům, že Církev toto hnutí netrpí, zůstaly bezvýsledné, proto se rozhodl k ostrému protestu.

73.nástupcem sv.Korbiniana/670-730/ je v diecézi Mnichov-Freising Mons.Watter, špýrský biskup. Před jmenováním převzal také předsednictví komise pro nauku víry při něm.bisk.konferenci.

23.-24.10.vydali sicilští biskupové prohlášení, že všichni členové Mafie, kteří se dopustí zločinu nebo mu napomáhají, jsou vyloučeni z Církve. Tím potvrdili prohlášení z r.1944. Mafii odsoudila také krajská bisk.konference v Kalábrii. Členové Mafie jsou vyloučeni automaticky, stejně jako komunisté nebo svobodní zednáři.

Při návštěvě sv.Otce na Sicílii mu věnoval starosta Palerma relikvie s ostatky sv. Rozálie, patronky města. Chtěl tak zdůraznit dražbu Palerma s Krakovem, kde je podle průzkumu P.Lesaka,T.J.další část ostatků této svätice, svátek slavíme 4.9.-Papež tam otevřeně mluvil proti Mafii, jeho řeči přendávaly veř.sdělov.prostředky. Policie zatkla 2 občany NSR, kteří měli zbraně. Nový basilejský biskup Wüst se sídlem v Solothurnu se ujal úřadu 1.11.

ZAJÍMAVOSTI Z NAVŠTĚVY SV.OTCE VE ŠPANĚLSKU 2.11.po mši sv.za křesť.rodiny Španělska potkal arcibiskup Glomp cestou k autu známého novináře. Hned se kolem nich shromáždily stovky mladých a volali:"Ať žije Polsko! Ať žije primas Polska!" Ztáží se dostal k autu. - Za přítomnosti sv.Otce byli Španělé štěstím bez sebe a volali:"Ať žije král! Ať žije papež." Sv.Otec se zeptal krále, platí-li ta sláva jemu nebo králi a jestli skutečně socialisté vyhráli volby. Před jeho příchodem psaly noviny:"2000 let jsme na Vás čekali!" - V pondělí 1.11.sloužil mši sv.v Avile s asi 70 biskupy a pil z kalicha sv.Jana od Kříže. - Mezi 141 kněžími, které vysvětil ve Valencii 8.11., bylo i

29 členů Opus Dei, které má stejné heslo jako sv.Otec:CELY TVŮJ. - Po přistání vrtulníkem ho očekávali královští manželé. Papež chtěl, aby král sám řídil auto, ten se trochu zdržel, pak přece povolil a papež se posadil vedle něho. Královskou rodinu navštívil v paláci Zarzuela. 2.11.slavila královna narozeniny/40 ?/ a sv.Otec 36.výr.kněžského svěcení. Bylo na něm znát, že je přepracován, ale novinářům řekl, že unaven není. - Papežovu návštěvu sledovalo v televizi víc lidí než "mundial"/kopanou/ a fejeton "Dallas" dohromady. - Na stadionu "Santiago Bernabeu", bývá při kopané 130 tis.lidí, při setkání se sv.Otcem 3.11.jich tam bylo 150 tis. - Šdost se o vstup bylo 700.000. - Pastorační návštěvu zakončil sv.Otec 9.11.v Compostele, kterou jsme navštívili v září tr. Tam promluvil proti přemáhanému nacionalismu-šovinismu. 10.11.neměl generální audienci, jen se pomodlil Anděl Páně - ale měl rýmu.

Císařovna Zita, 90 let, skoro slepá, ale čilá, se po 64 letech vyhnanství vrátila 13.11.do Rakouska. Kard.König sloužil zvláštní mši sv.v katedrále sv.Štěpána. Když vycházela císařovna z kostela, zdravilo ji potleskem 2000 Rakušanů. První oficiální návštěvu v Rakousku zahájil Gustav Husák 17.11./od vzniku čs.republiky!/. Rakouská bisk.konference vyjádřila při podzimním zasedání svou starost a solidaritu s křesťany v ČSR a zemi, kde je náboženská svoboda omezena. Předseda federace organizací rakouské mládeže Franz Küberl prohlásil, že federace chce podporovat úsilí o zlepšení styků mezi oběma zeměmi. Rád by i rozšířil styky s čs.mládeží, ale různé skutečnosti v ČSR tomu překážejí. Husákově byl poslán dopis, v němž Rakušané projevíli své nároky o čs.vládě a šdálí zachovávání lidských práv. Mj.akceři sestavili studenti teologie ve středu Vídně kříž, postavený na kusech ledu, jen pár svíček dávalo trochu tepla a světla a letáky upozorňovaly na poměry v kněžských seminářích. 17.11. se ekumenické hnutí Christian solidarity international s pochoďněmi a hesly zúčastnilo bdění a modliteb za pronásledované křesťany blízko katedrál; také v ní se stovky věřících modlily od 22 hod. za pronásledované.

Papež prý navštíví Švýcarsko o Svatodušních svátcích r.1984. - Arcibiskup Glomp navštívil 29/30.10.jihoitalské město Tarant. V pátek se setkal se zástupci nezávislých odborů a představiteli dělnictva. V sobotu sloužil mši sv.pro mládež a později dostal mírovou cenu místního kultur.střediska sv.Kříže. Polský deník K.S.Glos Robotnicy uveřejnil 16.10.reportáž-negativní o návštěvě P.Glempa v USA. Ale primas anuloval jak účast na kanonizaci P.Kolbeho, tak cestu do USA-tedy reportáž úplně vymyšlená!

MNOHO BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ K VÁNOCŮM A DO NOVEHO ROKU PŘEJE KLUB A VAŠI MISIONÁŘI

O M Y L ?

Röntgenolog na mne kývnul a ukázal mi v malíčké hlavě bobulku, velkou jako hrášek. "Nádor. Operovat se to nedá. Je uvnitř mozku!"

Cítil jsem, jak se mi potůčky potu řinou po čele.

"Chlapce necháme zatím v nemocnici. Sdělte to šetně jeho matce," řekl soucitně. "Máte ještě jiné děti?"

"Ne..ne...jen Milánka..." zakoktal jsem.

Cestou domů se mi honily hlavou myšlenky jako veverka v koruně stromu. Manželka chtěla další děti. Já ne! Proč? Křik malíčkého v noci, ohledy na plánování dovolené..jedna hračka jí stačí. A přinutil jsem ji k malíčké operaci. Co řekne, až se dozví, co je s chlapcem? Na jiné děti není naděje...! Není naděje! Hrozná slova! Měl jsem s chlapcem plány, k vůli němu jsem koupil domek a velkou zahradu, chatu...Zahradu zůstane prázdná. Budeme se ženou chodit po domě jako dvě strašidla a číst jeden druhému vinu v očích.

Loudal jsem se k domovu stále pomaleji. Vítr zvolna česal pestré listy ze stromů a stlal mi je pod nohy. Odkopnul jsem hromádku a usadil se na lavičku.

Byl krásný den, blížily se vánoce. Ale co z toho? Chlapec už nebude vyskat na saních, neužije bruslí, nebude se radovat z hraček pod vánočním stromkem. Jeho pokojík zůstane prázdný. Složil jsem hlavu do dlaní a skrze prsty mi prýštily slzy.

"Ehm.."řekl někdo vedle mne.Protože jsem se nehýbal-jaká hanba, když chlap pláče!-ozval se hlas:"Nejsi náhodou Milan Kavirnoha?" Zvedl jsem užasle hlavu. Vedle mne seděl kamarád z gymnázia.

"Už jsme se neviděli milion let," řekl rozmarně, pak se zarazil, upadl do rozpaků a tázavě na mne pohlédl.

"Umírá mi synek. Jediný. Rakovina mozku,"procedil jsem skrze zuby. Chvilí bylo ticho.

"Bez naděje,"pokračoval jsem,"operovat se to nedá. A další děti nemáme...ani mít nemůžeme,"dodál jsem téměř neslyšně.

"Eh..je mi..kamaráde..chápu tě.Také mi zemřel synáček, Cyrilek, hned po narození. Všichni jsme se těšili, mám dvanáct dětí, on by byl třináctý..A modlíme se spíš k němu než za něho. Malý mučedník.."znovu se zarazil a prohrábl si hustou čupřinu. Sklonil jsem hlavu a ramena mi poklesla.

"Kamaráde, nic není bez naděje..ten

nahoře," píchнул prstem směrem ke slunci,"může všechno!"

"Jsem ateista," zavrčel jsem hněvivě. V té chvíli mi blesklo hlavou, jak sterilní je nevěra. Nedá útěchu, nedá naději, nedá víru, nedá nic! Parazituje na štěstí člověka a rozpadne-li se štěstí, zůstane jen parazit. A ten se zakousne do smutkem vyjícího srdce.

"Nu - tak ti víru vymodlíme," řekl se samozřejmou jistotou kamarád. "A synáček také. Pojď!" Jako ve snách jsem se zvedl a šel mlčky s ním. Otevřela nám baculatá manželka, projevila radost nad naším příchodem a tázavě pohlédla na muže. Představil mě. Potom vyprávěl mou bolest, jeho slova mi duněla v uších. Pozvala mě do pokoje, kde se učily tři děti.

"Jděte zatím do jídelny," řekla jim vlídně. Pak mi vložila do ruky igelitovou láhev s nalepeným obrázkem ženy v bílém oděvu s modrým pásem. "To je voda od Panny Marie v Lurdech,"řekla vřele,"potírejte jí chlapci hlavičku nebo čelo. My si zatím za něho uděláme nověnu. Celá rodina..."

"Nověnu..?" opakoval jsem nechápavě. "Devět dní se za něho budeme modlit. Pán Bůh ho uzdraví - je-li to pro chlapce dobré," řekla s naprostou jistotou.

Co jiného mi zbývalo? Chodil jsem každý den do nemocnice, skláněl se nad hlavičkou s úzkostlivými očima - snad něco tušil, můj malý drobeček-a přetíral mu čítko vodou. Já, nevěrec! Kdybych to byl před měsícem u někoho viděl, vysmál bych se mu. Kdyby se byl teď někdo vysmál mně, považoval bych to za surovost. Jak vypadají věci ze dvou různých míst!

Bylo mi stydno jen myslet na to, že kamarád, kterého jsem dvacet let neviděl, se modlí s rodinou, kterou jsem vůbec neznal, za chlapce, který jim mohl být lhostejný.

Rozpačitě jsem o tom začal mluvit se ženou. Okamžitě souhlasila,že se budeme modlit také. Ne devět, ale patnáct dní. Neboť za devět dní byla diagnosa skoro stejná. Skoro - ale ne úplně. Hrášek v chlapčkové hlavě se jaksi zmenšoval a blednul. Pomáhaly snad léky? Nebo byla mylná

* diagnosa? Lékaři couvali, váhali...

Manželka se zpřátelila s ženou mého kamaráda, vyslechla řadu podivuhodných příběhů hluboké víry, z celé rodiny přímo sálala důvěra, láska a víra. Ani trochu nepochybovali - my byli jako na věžkách; jednou jsme důvěřovali, pak zase pochybovali. Vážky se naklonily k víře-byli bychom pak věřili, i kdyby byl Miláněk zemřel. Avšak Milan se uzdravil. Byl to zázrak? Nebyl to zázrak? Myslím, že to byla spíš nepřesná diagnosa, ale víra byla přesná a silná tak, že zachvátila do své bezpečné náruče celou naši rodinu. A v duchu věčnosti jsme slavili vánoce.

A.B.

TICHA CHVILKA

"CHRONICKÁ BYTOVÁ KRIZE V NAŠICH SRDCÍCH"

"...a porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jesli, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místa..." /Lk 2, 7/.

Tak líčí ve svém evangeliu sv. Lukáš narození Krista v Betlémě před dvěma tisíci lety. Jedná se však pouze o vyprávění zapadlé do minulosti, jako doba, v níž se tato událost odehrála a na kterou si vzpomene jednou za rok o Vánocích?

Aby se mohl narodit jako jeden z nás, obrací se Bůh na Marii. Nevnučuje se však, nabízí jí stát se matkou Syna Božího a čeká na její souhlas. Marie se náhle ocitá před důležitým rozhodnutím. Tak jako my, mohla najít mnohé důvody k odmítnutí: např. své mládí, nezkušenost, chudobu, mohla se cítit tohoto poslání nehodna, obávat se, co tomu řeknou ostatní atd. Marie však vzdor všem pochybám, které se v ní mohly vynořit a mohly být pro ni stejně důležité jako pro nás, nemá strach udělat Bohu místo ve své duši a ve svém životě. Svým ANO Bohu umožňuje Marie narození Ježíše a tím se stává spolupracovnicí na vykoupení lidstva.

Není Marie příkladem nám všem? Netáže se Bůh též nás, neprosí i nás o místo v našem srdci, v naší duši, kde by se mohl "narodit"? Bůh nás stále prosí: *"Dovolíte, abych se směl dnes narodit u vás, ve vašem nitru, ve vašich srdcích? Na vás záleží, jak se rozhodnete!"*

Naše odpověď je mnohdy hodně odlišná od odpovědi Mariiny. Často jednáme jako hostinští z Betléma. - NEMÁME MÍSTO PRO BOHA. -

Naše srdce jsou už plně obsazená. Jeho zrození by nám bylo jen na obtíž, ať jde tedy raději dál. Možná, že s trochou štěstí najde místo u sousedů, nebo u nějaké "staré báby", která beztak už nic jiného nemá na práci....

Tak nějak odmítáme volání Boží, neboť vždy najdeme výmluvy. Vždyť máme tolik rodinných, pracovních, zdravotních starostí a toužíme po úspěších, které světu imponují. PROTO NEMÁME ČAS ANI MÍSTO PRO BOHA!

Bůh se však nevzdává a stále znovu nám klade tu stejnou otázku: *"A ty, přijmeš mě letos k sobě se vším, co je s tím spojeno?"*

JAK ODPOVÍŠ BOHU?

Narození je vždycky velký závazek nejen v den narození ale na desítky let, na celý život. Narození Boha v nás je závazek na věčnost. Není to jednoduché, ani pohodlné! Již pouhá předtucha všeho toho, co je s tím spojeno, nám nahání strach. Především se budeme muset změnit, obrátit se, víc se snažit, víc milovat, víc dávat a obětovat se čím dál víc...

K zabránění nežádoucích počtů naše doba používá účinných kontracepčních prostředků. I k zabránění zrození Boha v nás máme velmi spolehlivé prostředky. Jedním z nich je příjemný a velmi dobře tolerovaný materialismus, který je čím dál tím víc žitý a propagovaný naší společností, která usiluje a touží hlavně po materiálním blahobytu a která si volí cíle žalostně nízké úrovně, kde není místa pro duchovno, vyvěrající z Boha.

Nemáme místo pro Tebe, Bože! Naše srdce jsou už plná k prasknutí, neobtěžuj, běž dál a nevyrušuj nás! Tato *"chronická bytová krize v našich srdcích"* znemožňuje působení Boží ve světě. Bilance našeho křesťanského života není zrovna potěšitelná a přece i my se nacházíme v situaci podobné Mariině. I nám se klade stejná otázka. Dovolíš, aby se Bůh zrodil v tobě, v tvém srdci, kolik místa mu dáš k dispozici?

Bůh, který nás miluje od počátku láskou nevyslovitelnou, se stává člověkem, aby se člověk mohl přiblížit k Bohu. Žel, lidstvo omezené svou nedokonalostí, sobectvím a pýchou se uzavírá Božímu působení. Právě tato naše hloupá soběstačnost, která odmítá Toho, na kom je závislá, je zdrojem tolika zla na světě.

Co by měl pro lidstvo Bůh ještě navíc udělat, než dát sebe samého? Bůh je nekonečná LÁSKA. Láska, která se dává nezištně a pomáhá druhému

dostat se výš, až na úroveň nesmrtnosti. Abychom i my mohli tak to milovat, dává nám Bůh svobodu. Bez svobody je láska nemyslitelná. Svoboda nám však dává možnost Boha-Lásku odmítnout. Nechme tuto Lásku působit v nás a kolem nás, aby svět poznal, že jsme učedníci Krista!

M.L.

Vincent Hložník, NAROZENÍ PANA

DVOJE VÁNOCE

Končil advent r.1952. Z třiceti muklů/vězňů/, kterým se podařilo při noční směně 30. listopadu utéct z uranového dolu Kamenná na Příbramsku, pochytili s vydatnou pomocí obyvatelstva a vojska všechny-až na dva. Kde je asi tyraří za to, že využili příležitosti k úniku z tohoto pekla? Kéž by aspoň ti dva zůstali! Měli bychom trochu zadostiucnění za to, čím nás potrestali za odvážný čin spoluvězňů. Říkájí tomu kolektivní trest. Nedávno zastřelili "při pokusu o útěk" který sám inscenovali-dva vězně pro výstrahu druhým, aby je odradili od skutečného pokusu o útěk z koncentračního tábora. "Střelec", náčelník tábora a osvětový referent byli vyznamenáni a povýšeni za "ostrážitost a bdělost nad třídním nepřítelem" - a nás kolektivně potrestali obvyklým způsobem: rukojmí pobýtem v podzemním bunkru, zastavením výhod pro všechny - tj. 10-60 cigaret na měsíc, zákazem četby a písemného styku s domovem pro ty, kdo jej měli zvlášť dvolený, dlouhými denními a nočními nástupy především za nepohody, brigádami po práci v dolech, při nichž musíme konat zbytečné a neužitečné ponižující práce-jen aby nás co nejvíc tělesně i duševně zdeptali. Po zkušenostech posledních dvou let jsme byli připraveni na další projevy sadismu.

*
Vyfárali jsme za mrazivého a mlhavého rána na Stedry den 1952 z noční směny. Nechali nás stát na mrazu přes dvě hodiny v promčených a roztrhaných havířských šatech a rozedraných gumových holinkách. Když jsme dokonale promrzli a šaty se změnilly v nepříjemný ledový krunýř, vyhrnuli se z vytopené strážnice se psy, obstopili nás ve svých huňatých kožích s napřaženými samopaly a hnali nás tři kilometry dlouhým koridorem, který vedl ke koncentračnímu táboru "Vojna". Byla hustá mlha, proto byl koridor dosud osvětlen reflektory. Bohatě ojiněný ostatný drát vypadal jako stříbrný řetěz na vánočním stromku.

Dorazili jsme hladoví, ospalí a vyčerpaní na prostranství před budovou velitelství. Před branou do tábora stojí několik násobný kordon příslušníků STB v krátkých kožích a beranicích. Obstopili nás, nařídili velké rozestupy jednotlivých pětistupů, řvali jako obvykle a zahájili svůj program. Náčelník s osvětovým referentem se dívali z okna. Nejdříve nás na mraze ostříhali do hola. V jedenáct hodin začali s osobní prohlídkou. Proti každé pětici vězňů se postavili tři příslušníci STB. Nařídili, abychom se svlékli do naha. Každý položil své

svršky na umrzlou zemi. Prohlédli je a naházeli na jednu hromadu. Pak nařídili, abychom vše co nejrychleji posbírali a hnali nás nahé poklusem do tábora.

*
5
Tam bylo úplně mrtvo. Někteří jsou na ranní směně, ale kde jsou spoluvězni z odpolední směny? Museli jsme se hbitě obléci, každý do roztrhaných šatů, které jsme společně přinesli v náručích, jak jsme je posbírali z hromady. Zmrzlé havířské oděvy jsme zavěsili na chodby opuštěných baráků a už nás nahnali do nevytopeného "kulturního domu". Zde byli vymrzlí vězni ze včerejší odpolední směny, které sem nahnali po ranním nástupu. Po zuby ozbrojení obstopili kulturní dům. Okny jsme viděli, jak se hlavní branou žene do tábora tlupa asi dvou set příslušníků STB. Vtrhli po skupinách do jednotlivých baráků. Asi za hodinu opustili tábor. Nás pak propustili z kulturního domu. A už hlásili táborovým rozhlasem: generální úklid, vydrhnout podlahy. Odpoledne prohlídka ubikací. Každá záhada bude přísně potrestána.

*
Byla to strašná spoušť: kavalce převrácené, slavníky rozpárané, někde vytrhané stropní desky; drobné zásoby potravin, které jsme si střádali z nuzných přidělů na vánoce, jako obvykle zničeny: salám naházeli do kbelíků na odpadky, do sádla nebo marmelády nacpali onuce a zubní kartáčky. Pěkně jste to zřídili! Nejhorší problém bylo drhnout podlah, které jsme před týdnem museli napustit naftou a olejem.

Když se ranní směna vrátila z práce, provedli se všemi totéž, co s námi po noční směně. Zůstali však před táborovou branou tak dlouho, až byl úklid v barácích hotov. Sotva odložili havířské šaty, byl vyhlášen všeobecný nástup. Vyšli jsme z baráků a seřadili se klidně na nástupiště. Znovu nás obklíčili. Skupiny příslušníků STB prohlížely baráky. Odešli z tábora - a my jsme stáli dále. Náhle přijely před velitelství dva autobusy ministerstva vnitra. Vypotáčeli se z nich zbídačelí a na kost vyhublí vězni z Kartouz. Odevedli je na nástupiště k nám. Pak přišli důstojníci z velitelství a osvětový referent pronesl svůj "vánoční projev": „Všichni jste zločinci horší než vrahové. Nikdo z vás odtud nevyleze, kdyžby měl výstup třebaš už zitra/tj. kdyby mi skončil trest/... Nesmějte se, na každého z vás dojde!“ Inu, přátelé, to máte na uvítanou v likvidačním táboře VOJNA na Příbramsku! Tím nástup skončil a odešli jsme do nevytopených baráků. Ozval se hlas z amplionu: "Starší baráky do kuchyně!" Za chvíli přinesli starší baráků nepatrný vánoční přídel: sušenky, pro každou světnici jednu vánočku a cukr. Na všech barácích jsme se rozhodli bez předchozí úmluvy stejně: DÁME SVŮJ VÁNOČNÍ PŘÍDEL CHUDÁKŮM, KTERÉ DŮVEZLI Z KARTOUZ!

A už utíkaly "táborové služby" od baráku "F" potěšit nové kamarády (byli to většinou sedláci a řemeslníci).

*
Za chvíli vyhlásili nový nástup: Do baráku "F"

vrhli příslušníci STB a v krabicích odtud odnesli všechno, co jsme tam právě donesli. Ampliíkem vyvolávají jména asi padesáti věňů z celkového počtu tisíce mužů, aby se ihned dostavili na velitelství. Pak je rozchod. Po jednom se vrací vězni zavolaní na velitelství - každý nese dva velké sáčky s nadálkou, kterou jim tam každému přesně odváží z celkového množství přiděleného nejdříve všem a pak zabaveného nováčkům. Tváří se rozpačité a nabízejí spolubydlici: "Jen si to nech! Nestydíš se být bomžákem? /T.j. konfidentem/. A nadálka se vrací na barák "F".. Bylo to jediné možné výkupné, které museli udavači státní bezpečnosti z našich řad podstoupit s rizikem, že je za to jejich páni krutě potrestají. Jak žít dál mezi ostatními, když je usvědčili z udavačství ti, kterým sloužili?

Chvilí je klid. Míha se trhá a stmívá se. Baráky jsou temné. V odstřelovacích pásmech kolem tábora se dosud nesvítlí. Využíváme tu chvíli a rychle odcházíme do velké světnice k Františkovi. Pracuje v dole jako údržbář a právě se vrátil z práce. Podářilo se mu pronést malou smrkovou větvíčku..ze zubařského vosku vyrobil svíčku. Několik důvěrných přátel-katolíků se shromažďuje v koutě velké světnice, z něhož vidíme na Svatou Horu. Její věže se tmí proti dosud jasnému západu. Náhle se na nejvyšší věži rozzářilo modrozelené světlo, které vždycky svítí o velkých svátcích. Krátce se modlíme kolem větvíčky, na níž jsme rozžali svíčku. Čteme si evangelium sv. Lukáše z první vánoční mše, které nám dodal v motáku jeden civilista, zaměstnaný na šachtě. Ano, bratři: "SLÁVA NA VYSOSTECH BOHU A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE."

Sotva jsme skončili pobožnost, je nástup k večeři. Táborem procházejí policejní hlídky kontrolují obsah našich jídelních misek, (aby zjistily, nedal-li kuchař někomu víc guláše) a pak zasedáme v neosvětlených světnicích ke své "štedrovečerní večeři". Do světnic dopadá světlo odstřelovacího pásma, v němž je to tak, že bys tam v bílém písku našel špendlík.

Po ubohé večeři uleháme utmáčení na lůžka. Je vyhlášen přísný zákaz vycházet z baráků. Kdo by neuposlechl, bude bez výzvy zastřelen. Před každým barákem musí stát jeden vězeň jako hlídka. Policejní hlídky navštěvují světnice, posvítí reflektorem na každé lůžko a zase odcházejí. Divíme se, že dosud nevyhlásili noční nástup- loni jsme jich zažili od Štědrého večera do Štěpána dvaadvacet! Letos je klid. Blíží se půlnoc. Náhle se na Svaté Hoře rozlaholily všechny zvony a je-

jich zvuk se velebně nesl rozsáhlým údolím, na jehož konci je náš tábor. Zvěstovaly nám slavnost NAROZENÍ PÁNĚ.

6

Když jsme byli na tak zvané amnestii prezidenta republiky v květnu 1960 propuštěni domů, těšili jsme se na vánoce, které opět prožijeme v rodinném kruhu. Byli jsme překvapeni, že se komunistům přece jen podařilo zesvětařit tyto krásné svátky, ozdobené v naší vlasti po staletí půvabnou tradicí lidových zvyků. Už to nahrazování vánočního volna v čtvrtou neděli adventní a v neděli po oktávě vánočním dokazovalo i v civilu komunistickou zvrhlost. Výtržnosti na pražských ulicích, avšak před kostely při půlnoci nás pobuřovaly. Přece jsme však prožili v roce 1963 vánoce, na které nikdy ve svém životě nezapo-

Pozval nás jeden přítel, bývalý vězeň, abychom oslavili vánoční svátky u něho v horách. Vyjeli jsme z Prahy v noci na čtvrtou adventní neděli. Před odjezdem jsme navštívili v Mukařově pražského pána arcibiskupa a brněnského pána biskupa, abychom jim popřáli hojnost Božího požehnání k svátkům a k narozeninám, které oba před Silvestrem oslavovali.

Ve vlaku jsme byli svědky rozhořčených rozhovorů dělníků, které ráno po čtvrté hodině v pondělí 23. prosince jely do vzdálených pracovišť. Velmi se zlobily na nedostatečně zdsobený vánoční trh, na to, že zbytečně prostály s rodinnými příslušníky několik dní, aby koupily kapro a husu o nejvíce reptaly nevybíravými slovy na komunistické živěrníky, kteří je ženou ještě den před svátky do toudren, kde stejně nikdo nebude pracovat z protestu proti diktátu.

Dojeli jsme do hor na Štědrý den 1963 při východu slunce. Byl nádherný zimní den, sněhu však málo. U přítele jsme se sešli s milou společností: byly tu čtyři děti-dva chlapečci a dvě dívky-jímž otec v koncentračním táboře zemřel. Večer přijeli zdaleka tři mladí muži s vysokoškolským vzděláním, kteří pracují v toudrně a čekají, až budou moci studovat bohosloví, aby se stali kněžími. V ovaduší, prosyceném křesťanskou radostí jsme zasedli k štedrovečernímu stolu. Mladí muži zpívali koledy, vyprávěli dětem roztomilé historky. Každý dostal nepatrný dáreček, ale všem zářily oči radostí tak, že to bylo jako v pohádce. Před jedenáctou jsme se vydali do vzdálené obce do kostela. Přišli jsme před kostel asi deset minut před půlnocí.

Bylo tu boží dopuštění. Chuligáni dělali ohňostroj, pokřikovali na věřící, kteří šli do kostela, doráželi na ně, tropili pohoršlivé vytržnosti. Jako na povel přestali a vrhli se halasně do kostela. Vtom přichází pan farář, který nám rozechvělým hlasem sděluje, že raději nebude sloužit půlnoční mši svatou, když už to takhle začíná. Loni prý byl klid až do proměňování a pak se tato nezvedená mládež začala hlasitě rouhat. Požádali jsme ho rozhodně, aby mši svatou sloužil, že mu zaručujeme klid a pořádek. Vešli jsme do kostela a klidným hlasem jsme požádali místní chuligány, aby se slušně chovali. Vysvětlili jsme jim, že jsou v chrámu Páně, v němž se dnes slaví jeho Narození. Byli tak překvapeni, že hned poslušně smekli klobouky a čepice, když jsme je k tomu vyzvali, a klidně usedli do lavic. Nevěřili svým očím, když naši oba hoši vyšli s panem farářem ze zákristie jako ministranti. Na kůru zpívali naši tři "bohoslovci" s oběma dívkami. Kolektu, epistolu a evangelium jsme předčítali česky. Pan farář se odvážil kázat - a kázal tak, že všechna mládež rozuměla. Při proměňování "bylo тихо jako v kostele". Všichni jsme šli k svatému přijímání. Chuligáni upřeně a s úžasem hleděli na naši katolickou mládež. A nakonec se venkovský kostelník rozléhal nadšeným "NARODIL SE KRISTUS PÁN, VESELME SE..." J. R.

CO NOVEHO VE SVĚTĚ

Redemptoristé slaví 250. výr.svého založení sv.Alfonsem M.Liguorim/9.11.1732/. Světec byl původně advokátem. Zkratka za jménem: C.SS.R.znamená Congregatio Sanctissimae Redemptoris. Sv.Otec má zahájit cestu do vlasti 18.6. 1983. Ale dovolí mu komunisté jet?

V Argentině se letos připravuje ve velkých seminářích na kněžství 1451 bohoslovců, o 264 víc než loni.

11.11.j sme slavili svátek sv.Martina z Toursu, který zemřel ve věku 81 let. Je to patron našeho misionáře P.Mazáka. Je zajímavé, že jméno sv.Martina má 11.000 evropských farností a v zámořských zemích byl "naturalizován": Martinez, Martinson, Martini, Martinelli, Martinov, Martinka aj. Generál Franco vypověděl svobodné zednáře ze Španělska. Po jeho smrti 1976 se začala tvořit Velká španělská lóže, závislá na okcitánské franc.lóži. V listopadu byl obřad, kdy velmistr franc.lóže ustanovil velmistra španělské lóže, Luise Salata, 67 letého katalánského obchodníka.

Mons.Edvard Howard oslavil 5.11.své 105. narozeniny-je nejstarším katol.biskupem na světě. 40 let řídil diecézi Portland (Oregon, USA) a do penze šel v 89 letech. Nejstarším misionářem na světě je německý bratr Verbista Tenscher. Je mu 90 let a ještě manuálně pracuje.

DAS NEUE VOLK/Schmid-Fehr AG, 9403 Goldach, tel.071-417455/- výborný katolický časopis přináší v 44.čísle návrhy na ozdravení katolické Církve ve Švýcarsku a dokazuje na faktech, jak se zneužívá Postní oběti k podpoře organizací, které se snaží katolickou víru zničit. Objednejte si toto číslo, dostanete je zdarma, a přesvědčte se, má-li komise s panem farářem Viktorem Schenkerem/Wilen-Wartegg, 9400 Rorschacherberg/ v čele - pravdu

Návrh portugalské komunistické strany, aby umělý potrat před 12.měs.těhotenství byl beztrestný, zamítl parlament 126 hlasy proti 106. Umělý potrat je zatím trestný, 2-8 měs.vězení, ale trest se většinou nevykoná.

Před 95 lety vyšla ve Varšavě knížezka Lingvo internacia. Autor, oční lékař Ludvík Zamenhof netušil, že jeho pseudonym "doktoro Esperanto" (tj.doufající) se stane názvem mezinárodního jazyka, jedí něho z pěti set dosud známých pokusů. U nás vydal esper.učebnici r.1890 Fr.V.Lorenz a časopis hnutí začal vycházet r.1902, zároveň založen esperantský klub v Praze. "Zelená stanice" vysílala esperantsky od 1932 do 1938 z Brna.

Příští rok bude svatým rokem čili milostivým létem, jak prohlásil sv.Otec v závěrečném projevu kardinálům. Milostivé léto bude zahájeno v postě a má být proudem duchovní obnovy na všech úrovních. Je to 1950 let od Kristovy smrti na kříži. Novým velitelem švýc.gardy jmenoval sv.Otec Rolanda Buchse.

Od 22.-25.listopadu bylo v Římě 18.nár.setkání vedoucích mariánských svatyní v Itálii na téma: Maria a Eucharistie. Účastníci se snažili prohloubit téma z hlediska biblického, teologického liturgického a pastorálního. V gener.audienzi jim sv.Otec připomenul, že mariánské svatyně jsou místa pro setkání s Pannou Marií a hlubším prožívání eucharistického tajemství a spojení s Církví.

Letos je ve španělských seminářích 1801 seminářistů-o 117 víc než loni.koncem roku bude vysvěceno 212 nových kněží, o 12 víc než loni.

V Umbrii-Convalenza-se konalo od 9-12.11.dvadvacáté valné zasedání italské konference vyšších řeholních představených. Hlavní téma: výchova a formace noviců s použitím nových vhodných metod.

23.11.budou vydány 2 série vatik.známek: první věnovaná 400 výr.gregoriánské reformy kalendáře, druhá vánoční. Na jedné je sv.Otec v modlitbě před Ježíškem. 24.2.1682 vyhlásil Řehoř XIII. bulou kalendářní reformu, která byla časem přijata i ostatními křesťany, s výj.pravoslavných.

SLAVNÍ KONVERTITĚ

MAURICE BARING (1874-1945)

Asi r.1930 jsem četl slova André Mauroise, která ve mě vzbudila zájem o Baringa. Autora Daphne Adeane/česky: NENÍ UNIKU/ a Cat's Crandle představil slovy: "Mudro, klavn, básník, světec." Pustil jsem se dychtivě do četby obou knih a učelaly na mne nesmírný dojem.

Skládají se z úryvků, následujících po sobě v nichž se občas zatřpytí diamantový hrot a v této velkolepé poezii se projevuje podstata anglického ducha před poslední válkou. Doprovází ji pružná, myšlenkově bohatá a skvostná melodie.

Knihy nás vedou do skvělých bytů s dlouhými balkony, z nichž se jde do půvabných zahrad s terasami květinových záhonů a do parků, plných tajemného mlčení. Setkáváme se s obdivuhodnými postavami žen, které autor přirovnává k hudbě, k vůni květin a k letním dnům. Tento přitažlivý oděv je pouhá slupka, skrývající hluboké myšlenky, které mají vniknout do srdce. Klíčem k pravému umění jsou pro Baringa slova sv.Pavla: "Viditelné věci jsou znamením věcí neviditelných."

PROSLULÁ RODINA

Když Baring r.1926 uveřejnil Daphne Adeane bylo mu 52 let. Syn Edwarda Charlese Baringa/lorda Revelstoka/, proslulého humanisty, znalce latiny, mluvícího plynule francouzsky, německy a španělsky, a Emilie Bulteel. Jeho otec procestoval jako mladík celý svět. Maurice měl šest bratrů a tři sestry. Bratr John pozvedl rodinnou banku a zasadil se o stabilitu měny v Evropě; jedna ulice v Aix-les-Bains nese jméno tohoto přítele Francie. Bratr Cecil měl nejen finanční zkušenosti, byl i vynikajícím humanistou a znalcem umění, milovník hudby a filosof. Také Hugo, ředitel Westminsterské banky v Paříži, byl významným literátem.

KOUZELNÉ DĚTSTVÍ

MLADÍ strávil Maurice v Berkeley Square v Londýně nebo v Coombe Cottage v blízkosti Maldonu. První ho ovlivnil vánoční strom plný umělých ptáků s pestrobarevnými křídly. V posledních měsících před smrtí, které proležel, rozveselil ho pták, jenž letěl kolem oken. Zdá se že nad jeho životem stále božl tajemný pták, který sloužil jako posel lidských otázek a Božích odpovědí.

První náboženská výchova

ho příliš neovlivnila. Ve svých vzpomínkách se zmínuje že modlitby byly krátké a prosté: Otčenáš a "jiná modlitbička", které se modlivali sourozenci před snídaní v pokoji své matky.

"Léta zůstával pro mě Otčenáš tajemnou a nepochopitelnou formulí; neboť když jsme se ho modlili, nevěděl jsem jen sluch a nevěšmal jsem si smyslu; tak jsem se domníval, že "jenžjsinanebesích" je jediné slovo, právě tak "příjďkrálovstvítvé". Neptal jsem se na význam; měl jsem temný pocit, že když bych tomu rozuměl, hodnota prosby by zakolísala a zmizela úplně."

"CHÉRIE".

Tak nazýval francouzskou vychovatelku/miláček/, která byla v očích dítěte nedostižným ideálem krásy, dobroty a vědění. Samozřejmě věděla vše, co se vědět dalo. A vše, co milovala, měl rád i chlapec.

"Chérie, "vypravuje, "nebyla intelektuálka. Ráda četla, ale nebyla ani literátka. Ať je tomu jakkoliv, byl jsem přesvědčen že vše, co dělala nebo řekla, bylo dobré a její slovo mělo sílu zákonu. Zdálo se mi, že její slova a pohyby otvírají brány k varuujícím, skutečným nebo vymyšleným pohádkovým krajům. Uměla vždy a velmi obratně odpovídat na nebezpečné otázky, které děti často tak náhle kladou."

Chérie jako by tušila osud svého svěřence. Ve své dětské fantazii byl přesvědčen, že by si ji jednoho dne mohl vzít. Ráda kázala, ale první se v duchu své neškodné kázací maní smála.

Když mu bylo 18 let, žila v soukromí ve Waterloo u Portsmouthu; jednou mu napsala, jaké má naděje a co mu přeje do budoucnosti. Pak připojila:

"Je neuvěřitelné, jak heavy umím kázat. Teď mi bývá jen Amen. Myslím na Tebe často. Jak ráda bych znala budoucnost!..Můj milý, i v mém životě bývají okamžiky, kdy mě má křídla nesla nevím kam, ale musela jsem sašit brzo pracovat, střídat místa a to mi důkladně přistříhlo křídla. Vrátila jsem se na venkov. Málo mluvím, ale hodně přemýšlím, Jak krásný život si můžete připravit vy, děti vznešených rodičů..Nu, teď jsem se nechtě pustila do kázání a Ty by sis přál, abych šla do pepřové země a pěstovala kapustu. Musím to také udělat. Má zahrádka je mé štěstí."/1891/. Ve vesničkách kolem Memblandu žili nesčetní příbuzní lorda Revelstoka. V neděli vzali Maurice do

anglikánského kostela v Noss Mayo, než dal jeho otec vystavět nový kostel. Na chození do kostela nemá právě dobré vzpomínky. "Bohoslužby začaly o jedenácté a trvaly skoro do jedné. Ranní modlitba, litanie, příprava k přijímání, dlouhé kázání pana faráře, milého, starého duchovního, který mýslím nebyl právě přesvědčivým kazatelem..."

Při kádní mi dali číst knihu se zbožnými obrázky. Velice jsem se styděl. Raději bych zemřel, než aby mě někdo viděl s touto knihou. Proto jsem ji každou sobotu ztratil nebo schoval a po bohoslužbě jsem ji zase našel. V sobotu večer jsme zpívali v učeňně hymny, jejichž slova jsem nechápal"/"Loutky vzpomínek".

O stavbu kostela se zajímal z velmi lidských a dětských důvodů: on a bratr Hugo sloužili sochaři jako modely, když za oltářem vytesával hlavy cherubů.

ETON

Po skončení obecné školy přišel Maurice r. 1889 do slavné koleje v Etonu. Tam poznal básnické umění. Shelleyho a Byrona zbožňoval. Učil ho Arthur Benson, bratr známého Roberta Hughsona. Literatura se vyučovala skvěle; pravdy víry se však vštěpovaly mladým bez přesvědčující víry.

"Vyučování náboženství naznačovalo v Etonu mnoho. V pondělí dopoledne jsme překládali řeckou bibli, ale to byla hodina řečtiny jako každá jiná. Neděli jsme nenáviděli, protože jsme museli odevzdávat tak zv. nedělní otázky a to jsme odsunovali na poslední chvíli. Byly to historické problémy Starého zákona a museli jsme hledat odpovědi v dílech jako "Dějiny St. zákona" od MacLeana a pak je napsat na celé čtyři strany..."

K tak nudným úlohám ještě nepodnětná kázání a humorné kritiky žáků. Neboť v rozvázném a výmluvném kazateli bylo i hodně neobratnosti a průměrnosti.

Když se blížil čas anglikánského biřmování dostal Maurice spalničky a tak přípravu na biřmování proměškal. "Mohu říci," vzpomíná, že za celou dobu studia jsem nezískal náboženskou vědomost... a byl jsem za to skutečně vděčný...."

HILAIRE BELLOC

Když opustil Eton odešel na delší dobu do Německa, zvláště do Heidelbergu. Do té doby nepochyboval ani trochu o náboženských zásadách, které mu vštěpovali v dětství. Nyní je ztratil "jednoho krásného jitra, náhle, bez vnějšího vlivu nebo vnitřní krize... stejně snadno, jako mi vypadl v dětství první zub."

"Když jsem se v zimě 1892 vrátil do Berlína, ptal se mě někdo, proč nechodím do kostela. Odpověděl jsem, že nemám křesťanskou víru; ale kdybych ji jednou obdržel, byla by to víra katolická. Mít tuto víru se mi zdálo jediný logický důsledek a nevyhnutelnost. Vzdor všemu mi však připadala dogmatická nevíra stále neunesitelná. Dodal jsem, vzpomínám si, že je mi úplně lhostej-

né, zdá-li se mě hospodyně, která přiložila ke křtu pohrabáče, že jsem hozen uplácením. Je to její věc, o to hloupěji, že zbožňuje pohrabáče."

V r. 1893-94 strávil tři trimestry v Cambridgi, aby se připravil na diplomatickou dráhu. Setkal se tam s mladými intelektuály, kteří znali podivuhodnou "apoštolskou společnost" filosofické skupiny, kde uctívali Bertranda Russela a básníka Trevellyana. Tito osvícení duchové mu vysvětlili, že dává špatný příklad, když chodí dál do kostela. V jejich očích křesťanství "promarnilo svou důstojnost a patří minulosti. Z mladých vytáhlých mládenků už nikdo nevěří; pro dobro moderního a neobnoveného je povinen dát příklad oti a odvahy, který bude brzo svět následovat." "Aťkoliv jsem byl mladší než tyto intelektuály a daleko za nimi pokud jde o ducha, vědomosti a rozum, a nemohl jsem s nimi soutěžit v diskuzi a výkonech, přece jsem je něčím překonával, totiž svými zkušenostmi, které neměly nic společného s duchem a vědou a nezdvísely na dětství, nýbrž sdílily v srdci, tak, jako dítě nemá často bohatější než dospělý."

"Nemyslím tím opoření citů. Jedná se o to, že se v určitém okamžiku cítíme nuceni obrátit a pozorovat život z jiného hlediska..."

K argumentům spolužáků měl pocit zralého muže k mladým lidem.

Pokračoval ve studiích v Oxfordu, kde poznal r. 1896 Hilaire Belloc. Tomu bylo 26 let a ukončil právě s nejvyšším vyznamenáním studium dějin v Balliol College; protože ještě nebyl anglickým občanem, musel do Francie na vojnu. Oba mladí muži si velmi dobře rozuměli a později se stali důvěrnými přáteli. Belloc byl strašný přítel. Staral se o věčné blaho svého kamaráda a vysvětlil mu, že určitě přijde do pekla.

MILÁ PANÍ VÍTĚZNÁ

Svou diplomatickou dráhu zahájil Baring r. 1898 v Paříži jako atašé, později jako sekretář vyslanectví. Další rok na podzim ho navštívil spolužák z Cambridge, Reggie Balfour, který získal všechny vavříny universitních poct. Přišel z Angers, kde se učil francouzsky. Během jedné rozmluvy, která se většinou točila kolem tehdy proslulé Dreyfusovy aféry prohodil náhle návštěvník poznámku, že se stane katolíkem. Baring tím byl velmi překvapen a otřesen.

"Dosud jsem se setkal jen s dvěma konvertity: jeden si bral katoličku a druhý, který o tom dříve vůbec nemluvil, prohlásil, že chce být všechno nebo nic. Přiznám Reggieho mou otázkou. Řekl jsem mu, že křesťanské náboženství není tak staré, v nekonečné řadě lidských náboženství moc neznámé. A dodal jsem, že věří-li v křesťanské zjevení a svátosti anglikánské církve, navazí při obrácení na těžkosti a musí tyto svátosti považovat za iluze. Proslil jsem ho, aby počkal. Mělo přece mezitím chodit do katolických kostelů než se rozhodne ke kroku, který omezí jeho svobo-

du. Radil jsem mu, zůstat v předsíni a ne- vstupovat do budovy. Nakonec jsem mu řekl: Má obtíž je v tom, že nemohu věřit v první zjevení, z níž pramení všechna dogmata. Když bych se vyrovnal s touto lží, vidím jasně, že bych se vzdal i všemu ostatnímu." Jednou ho vzal přítel do kostela Naší Milé Paní Vítězné na misi svatou. Maurice už navštívil tento kostel v březnu 1888 s Ché- rie a sestrou Zuzankou, částečně na podnět své učitelky, částečně ze zvědavosti. Popr- vě vstoupil do katolického kostela čtyři roky předtím v Contrexéville, kde se přá- telsky bavil se starým knězem. Prostá slavnost, které se zú- častnil, na něho udělala silný dojem. Domníval se dosud, že katolické obřady jsou přepychové a trvají dlouho. Tato pros- tá, kratičká tichá mše mu při- pomněla katakomby a chromožďe- ní prvních křesťanů. Shodě ale nejvíc dojalo, bylo chování vě- řících a soustředěný výraz v jejich tvářích. "Pro ně bylo všechno úplně jasné a jisté."

Ř Í M A L E V X I I I .

Začátkem r.1902 se stal Baring vyslaneckým atašé v Římě. Už dříve cestoval po Itálii a těšilo ho umělecké ovzduší Florencie. Assi- si objevil na jaře a měl tehdy dojem, "že jde vstříc nebeskému městu." Řím ho okouzli- jeho krása "jím pronikla jako šíp." Máme-li si představit stav jeho duše, musíme číst nádherné líčení hlavního italského města v jeho románech, lyrický popis fontán plný nezapomenutelného půvabu. Tento dojem se den ze dne prohluboval.

V únoru 1903 slavil Lev XIII. výročí. Pro ne- věřícího anglikána to nic neznamenalo. Byl pohybný oficiálně svědkem a ani mu nenapa- dlo, že by z toho získal něco nového.

"Viděl jsem papeže sloužit mši sv. v Sixtin- ské kapli. Jednou-nevím už, bylo-li to před- sv. v chrámu sv.Petra; papeže nesli na trůn u- sv. a on žehnal lidem. Dostal jsem místo pod kupolí. Při proměňová- ní papežská stráž poklekla a ha- lapartny tvrdou ranou udeřily ja- ko dunění hromu o dlažbu; zároveň zazněl prostorem zvuk stříbrných trubek. Když jsem zvedl zrak, vi- děl jsem obrovská písmena kolem kupole: TU ES PETRUS.." Určitě se zde uskutečňovalo podstatně a jasně proroctví. Ne že bych už byl nakloněn katolické církvi; cítil jsem se v Římě i tak dobře. Byl jsem přesvědčen, že angličtí

konvertité v Římě se snaží ze všech sil ulovit nás do svých sítí. Když jsem se pak s řadou kon- vertitů setkal, neviděl jsem ani stopu podobných úmyslů. - Slavnost u sv.Petra udělala dojem na každého. A když byl papež mezi nosiči vějířů od- nesen do basiliky a vstal, aby žehnal královským a mohutným pohybem, byla to scéna nepopsatelné slavnostnosti a majestátu. Tento dojem působila především bledá, oduševnělá tvář sv.Otce. Jako by v ní byl jemný, slabounký závoj, napjatý skoro nadpřirozeně mezi ním a jiným světem."

Ve velikonočním týdnu sledoval Baring obřady u sv.Petra; zajímal se zvláště o svěcení svatých olejů a odhalování oltářů. Obrovské množství lidu na něho udělalo takový dojem, až se mu zdálo, že ozdoby chrá- mu i obrovské prostory se zmenšují.

R U S K Á D U Š E

10

Popis římských obřadů prozrazuje žur- nalistu s vzácnými schopnostmi, milov- níka viděného, kterému záleží přede- vším na tom, aby zachytil významné jednotlivosti a podstatné rysy. Není proto divu, že r.1904 přešel od diplo-

macie k žurnalistice. Jeho talent si zajistila Morning Post a poslala ho jako válečného zpravo- daje do Mandžuska. Potom bydlel a cestoval v Rusku, kde byl zvláštním dopisovatelem pro udá- losti od r.1905 do r.1908.

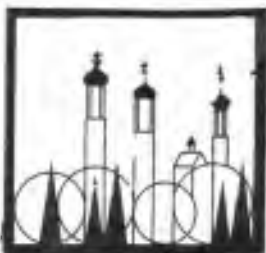
Vynikající znalec slovanských problémů, sir Ber- nard Pares mě ujistil, že Baring byl na svou úlohu připraven dokonalou znalostí ruštiny a po- chopením slovanského ducha. Ve svém úspěšném po- volání se stále cvičil, neboť kromě pozorovacích schopností vyžaduje žurnalistika i mnoho jiných talentů.

Baring se domnívá, že tajemství ruského problému spočívá v tom, že ruská duše je naplněná teplej- ší, jaksi pronikavější křesťanskou láskou a ve svém projevu projevuje větší prostotu a spravedl- nost než nacházíme kdekoli v jinde."

K tomu vypravuje poutavou historií drožkáře, je- hož dům vyhořel. Muž mu vykládal o svém neštěstí, velmi pomalu, velmi důstojně a dojemně. Jeho víra v Boha zůstala "neporušená, jistá, vzneše- ná." Posluchač cítil závan božského z největší blízkosti, viděl, jak podivuhodně ovlivňuje ná- boženství denní život lidí. To ho připravilo na přijetí katolické víry, jejíž odnoží je pravoslaví. Když jsme jednou hovořili v res- tauraci na Champs-Élysées, zmínil se o rus- kém muži, který mu řekl, jak se těší na

postní dobu. Udivenému Baringovi muž vysvětlil: V POSTĚ JSME BLÍŽ BOHU.

Baring nemluvil příliš o okolnostech svého návratu do katolické církve, ve vzpomínkách se o tom zmiňuje málo. V předvečer Hromnic 1909, po dlouhých bojích, byl přijat do církve P.Bowdenem v Londýně. Podle Louis Chaigne

MŮJ OTČE!

"JÁ JSEM ALFA I OMEGA, ŘÍKÁ BŮH, KTERÝ JE, KTERÝ BYL A KTERÝ PŘIJDE, VŠEVLAŠTNÝ." Všemohoucí, milostivý Bůh - Otec.

CO JE NÁŠ ŽIVOT? JAKÝ MÁ SMYSL? JAKÝ JE NÁŠ CÍL? - Každý člověk, i když si neklade tyto otázky, automaticky na ně hledá odpověď. Jediná odpověď zní: CESTA K OTCI!

Neštěstím našeho světa je náš odklon od Boha, Stvořitele světa, našeho Stvořitele. Zapomínáme na nejdůležitější, na naši cestu, na smysl našeho života zde na zemi, na cestu k Otci.

MŮJ OTČE... I tato dvě slova jsou modlitbou. Modlitbou zahluštění se sama do sebe. Modlitbou otevírající naše svědomí. Modlitbou volající k Otci. Kde najdu klid, ticho a soustředění, usebranost? - Před několika lety jsem byl poprvé v místě, kde nacházím takové prostředí. Vracím se tam rád, do jediného českého kláštera na světě. Je jako zázrakem uprostřed Itálie, v Norci, rodišti sv. Benedikta, odkud vyšla před 1500 léty naše evropská kultura. Hledám prameny benediktinské moudrosti: M O D L I S E A P R A C U J. Hledám pokornou poslušnost a vytrvalost na cestu k Otci. MŮJ OTČE...

Čtu z Knihy Sirachovy: "Chceš-li, synu, budeš poučen a zmoudříš, napneš-li svou mysl. - Budeš přijat, chceš-li naslouchati, a zmoudříš, jestliže nastaviš ucho. - U zdůstupň starců zůstaň státi, a k tomu se připoj, jenž je moudrý. - Každé řeči o Bohu naslouchej rád, moudrou odpověď si ujtí nedej. - Uzříš-li vědného muže, brzy se zadním vyprav, noha tvá vyšlapávej prahu u jeho dveří. - Přemítěj zákony Páně, avšak se vždy v jeho příkazech, pevností dodá tvému srdci, tvá touha po moudrosti bude ukojena."

Pobývám rád v Norči, u prahu Otce Cyrila, převora kláštera, a děkuji Pánu za otevírání očí pro nalézání moudrosti. Staří Řekové jí říkali Hagia Sophia, Svatá Moudrost. Stala se dnes moudrost zapomenutým pojmem?

"V moudrosti je duch myslící, svatý, jedinečný a přece mnohotvárný, jemný, hbitý, pronikavý, neposkvrněný, jasný, nepodléhající utrpení, milující dobro, bystrý, nezskrotitelný, konající dobro, milující lidi, stálý, neklamný, bezstarostný, všemohoucí, na vše dohlížející, pronikající všechny duchy myslící, čisté a nejjemnější. Neboť moudrost je pohyblivější než všechny pohyb, svou čistou věčnou proniká a prostupuje. Ona je výdech Boží moci... Nic není Bohu tak drahé jako ten, kdo přebývá s moudrostí."

Nemáme čas. Honíme se a jsme honěni. Co je čas? O prázdninách se mi stala nehoda. Spěchal jsem. Obě auta přišla do šrotu. Nikomu se nic nestalo. Děkuji Ti, Pane. Stačil zlomek vteřiny a... Před dvěma týdny jsem letěl do Mnichova celou věčností.

va, letadlo letí půl hodiny. Let byl příjemný, jasno. Těsně nad přistávací plochou se objevila nádhernou hustá mlha. Pilot dvakrát dosedl, musel však vždy proletět. Nepříjemný pocit; přistáli jsme v Norimberku, zpět autobusem, z půl hodiny bylo pět hodin zdlouhavé cesty. ČAS JE DIMENSE, KTEROU BŮH VLOŽIL DO STVOŘENÍ.

11

Čtu z Matoušova Evangelia:

"Až přejde soužení těch dnů, zatmí se slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. Potom se objeví znamení Syna člověka na nebi, a tehdy budou nářikat všechny národy země. A uvidí Syna člověka přicházející na nebeských oblacích s velkou mocí a slávou. Pošle své anděly s mohutným hlasem po ní, a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř větrů, od jednoho konce obzoru až k druhému... Nebe a země pomínou, ale moje slova nikdy nepomínou."

ČAS JE MĚŘÍTKO. Ten den, tu hodinu ví jen Stvořitel, Bůh Otec. Čas se krátí, jakoby zhušťuje, události překypují. Sv. Otec cestuje. Evangelium přichází i do nejzapadlejších koutů světa. Naši nadějí je, že každý den, každá hodina, každá minuta začíná znova. Můžeme se napojit na věčné a nekonečné baterie Boží Prozřetelnosti. Můžeme čerpat z Boží lásky, pravdy, moudrosti a síly. Bůh na nás stále čeká. Buď naší nadějí, že si můžeme říci: KONEC BUDE ZAČÁTEK.

MŮJ OTČE...dej nám, prosím, víru, naději a lásku. Pane Ježíši, přijď! Ty jsi alfa a omega, první a poslední, začátek a konec.

LISTOPAD 1982

B O R E K

"Každý pokus, osvobodit se" od katolicismu, je nesmysl, protože at chceme nebo nechceme, jsme křesťané; a navíc zloba, protože vše, co je v našem srdci krásné a velké, pramení z katolicismu. Nemůžeme vymazat dvacet století dějin a námi celou věčností.
Arnošt Psichari, vnuk Renanův

Stalin, Brežněv a Husák jedou rychlíkem na Sibiř. Náhle se vlak zastaví. Stalin chce strojvůdce dát zastřelit, ale Brežněv ho zastřeší: "Počkej, septáme se soudruha Husáka, co by u nich dělali v podobné situaci." "Nic, tvářili bychom se, že vlak jede dál."

Zametač vzdychá při práci na Rudém náměstí: "Chleba není, maso není, brambory nejsou." Policista ho napomíná: "Buď ticho! Víš, že za tohle bys byl za říjnové revoluce zastřelen..?" Zametač vzdechne a pokračuje: "Chleba není, maso není, brambory nejsou - a patro-ny také nejsou."

Pan fardě je přijat v nebi se všemi portami. Za pár dní přijde do nebe i šofér autobusu a oslavu neberou konce. "Proč ho vlastně tak oslavujete?" ptá se pan fardě, "vždyť nechodil ani do kostela." "To je tak! Když jsi kásal, všichni lidé spali. Když on řídil autobus, všichni lidé se modlili."

Brežněv pozval na návštěvu svou starou matičku, aby jí ukázal, jak daleko to dotáhnu. Když jí ukazuje nádherný dům se vším přepychovým zařízením, je matička celá bez sebe radostí. Ale náhle se rozpláče a nikdo jí nedokáže utišit. Nakonec s hořekováním a vzlykáním řekne: "Ach, synáčku, když pomyslím na to, že přijdou komunisté a všechnu tu náheru ti seberou!"

Husák jede krajinou a vidí, že na louce okusuje trávu nějaký člověk. Hned se postaral o to, aby dostal ubožák podpory a mohl si koupit něco k jídlu. Druhý den jede krajinou Brežněv. Vidí celou rodinu, jak se pase na louce. Okamžitě se postaral o to, aby dostala přidělenou kosa.

Stařenka uklouzla a upadla. Jeden soudruh jí pomohl na nohy a když mu poděkovala, řekl jí: "Za to budeš volit příští týden naši stranu." Stařenka odpověděla: "Vždyť jsem přece padla na zadek, ne na hlavu!" Tato událost

"Pohřbívali posledního automechanika v kraji."

se stala zřejmě na svobodném Západě - v komunistické zemi musejí volit bez volby./

Soudce vyšel ze soudního sídla a z plna hrdla se směje. Když se konečně vymotá z taláru a kamary, řadí se ho ptají, čemu se tak směje, zváně a

"Nesu si práci do kanceláře."

odpoví jim: "To byl báječný vtíp, ale vypravovat vám ho nemohu, právě jsem k vůli němu odsoudil jednoho obžalovaného na pět let." Brežněv uděluje audienci a při ní smí každý vyslovit jedno přání, které mu bude splněno. Jeden chudák prosí: "Mám jediné přání, chtěl bych malou chaloupku, kousek pole a jedinou kravičku." Chruščov nařídí, aby chudákovi vyhověli. Příklad rok přijde chudák zase k audienci a žádá totéž. "Ale vždyť už jsem ti loni tvé přání splnil. Nařídil jsem to ministrovi." Dá si předvolat ministra a ten se vytasí s novinami. "Copak neumíš číst, oboří se ministr na chudáka, "zde

v novinách stojí, že tvé přání už bylo splněno." Jeden muž čeká už hodinu trpělivě na taxi. Tu letí v duchem čarodějnice na koštěti. "Prosím vás, mohla byste mě odvést na koštěti s sebou domů?" volá na ní muž.

"Představ si, víš pro jakou hloupost vyhodili kolegu Nováka ze zaměstnání? Jen proto, že špatně pracoval!"

"Můj nový tatínek je báječný!" chlubit se kluk druhému. "To mi nemusíš říkat; loni to byl můj tatínek."

Dva občané jsou po nábřeží řeky, ve které řve o pomoc topící se člověk. Jeden z nich otočí hlavu: "Co po mě ten občan chce? Vůbec ho neznám!"

"To byl báječný nápad, udělat kolem domu parkoviště. Aspoň si děti mohou hrát volně na silnici."

Prodávačka: "Děkuji pěkně, že jste si u nás koupil radio. A úřad pro přijímání stížností na vady výrob-

ků je táhle naproti." Před soudem. "S tím rozkrádáním to bylo tak lehké, pane soudce. Vedoucí brigády přimhouřil jedno oko, mistr zavřel také oko, vedoucí provozu zavřel obě oči - noční hlídač také odvrátil oči - a tak jsem sám přivřel oko také..."

V loutkovém divadle: "To jsou aspoň prima herci," libuje si režisér před vedoucím divadla, "nikdy nebrblají, nikdy mi do ničeho nemluví, nikdy si nestěžují..." "A hlavně nežádají zvýšení gáze," dodává ředitel.

"Studium je blbost, stejně se brzo uđám!" "Doufám, že za profesora."

KTERÉ VTÍPY "SEDI" I PRO "ZAPAD"?

FATIMA

FATIMA bylo jméno maurské dívky, která se kdysi dávno obrátila na křesťanskou víru; krásná Fatima brzo zemřela, ale chudá vesnička v portugalské diecézi Leiria nese dosud její jméno. Fatima se na začátku tohoto století stala symbolem a pojmem, poněvadž podobně jako v Lurdech i zde došlo k přímému styku mezi Nebem a Zemí. Matka Boží se ve Fatimě obrátila prostřednictvím tří prostých dětí ke všem, aby pomohla zachránit jejich duše a aby pomohla zachovat mír světu. Do Fatimy odejel v květnu 1982 i sv. Otec Jan Pavel II., aby poděkoval na tomto svatém místě Matce Spasitelové za svoje uzdravení po vražedném atentátu. Do Fatimy jsme se v září t.r. vypravili i my, čeští a slovenští poutníci, spolu s německy a italsky mluvícími Švýcary; organizačně vedla skupinu obětavá paní Háberli z Modré armády, která má ve Fatimě dům pro poutníky. O duchovní potřeby naší mezinárodní skupiny se neúnavně starali Otcové Birka, Kozinovič, Šimčík a Vondra.

Na lisabonském letišti na nás čekal opálený, usměvavý Antonio, který pevnou a zkušenou rukou řídil kola našeho pohodlného autobusu Portugalskem a částečně i Španělskem. V Lisabonu jsme se mj. poklonili památce sv. Antonína, který se zde narodil; dodnes se tam ukazují skrovné zbytky světoova rodového domu.

Večer 10. září jsme dojezdili do Fatimy, kde nás uvítala rozvěšená náruč sochy Panny Marie před Domus Pacis. Dům Domus Pacis, který byl několik dnů naším útočištěm, má katolickou a byzantskou kapli, která uchovává vzácnou a ruskému lidu drahou ikonu kazanské Bohorodičky. Dům je asi 200 m od basiliky, kde jsou ostatky Francisca a Jacinthy; poslední z trojlístku dětí, kterým se Krásná Paní zjevila, je sestra Lucie, žijící v karmelském klášteře jako řeholnice.

Před fatimskou basilikou je velké prostranství, ve výročních dnech zjevení plné domácích i zahraničních poutníků. Je to bývalá pustina Cova da Iria. Na levé straně prostranství je kaple se sochou Panny Marie. Kaple je postavená na místě, kde se poprvé 13. května 1917 zjevila Panna Maria.

Pro ty, kdo o Církvi uznaném zjevení dosud neslyšeli, chci uvést to nejpodstatnější. Lucie, Francisco a Jacinta byli na setkání s Matkou Vykupitele již vlastně do jisté míry připraveni. Když pásli své stádo nedaleko Loca de Cabeco, zjevila se jim třikrát ozářená postava anděla, který je učil uctít k Nejsv. Svátosti. Při posledním zjevení přijala Lucie od anděla sv. Hostii - existuje fotografie - ostatní děti se směly napít z kalichu. 13. 5. na Cova da Iria překvapil děti v poledne nenadálý blesk. Chtěly se vrátit domů, ale nový blesk a postava krásné paní, ozářené oslnivým třípytem, je přimrazily. Když se Lucie vzpamatovávala z úleku, zeptala se paní, kdo je. Ta jim vysvětlila, že přichází z nebe a prosila je, aby na toto místo chodily každého 13. v měsíci až do října. Zpráva o zjevení se bleskově rozšířila. Zvědavost, nedůvěra, posměch a krutá zloba - to byla hlavní reakce tehdejšího oficiálního světa. V červnu žádala krásná Paní, aby se děti denně modlily růženec. Při třetím zjevení v červenci doprovázelo děti už 5.000 lidí. Při tomto zjevení ukázala Paní hrůzou strnulým dětem peklo. Žádala, aby bylo Rusko zasvěceno jejímu Neposkvrněnému Srdci a aby bylo zavedeno smírné sv. přijímání na první soboty v měsíci. Žuřící světské úřady děti internovaly. Teprve 19. srpna se děti znovu dostaly na

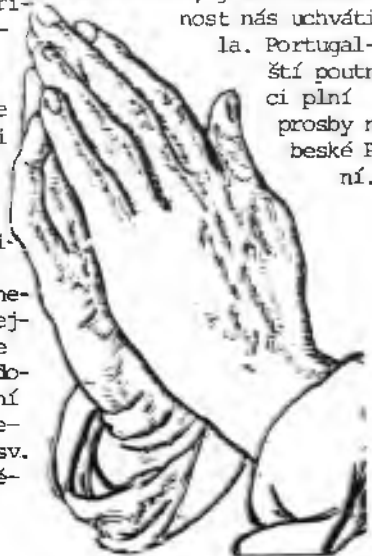
Cova da Iria. Paní přišla a žádala modlitby a oběti za hříšníky. Slíbila dětem, že 13. října udělá zázrak, aby děti lidé věřili. Proto přilákal ten den na místo zjevení asi 70.000 lidí. Silné přišlo, všichni byli promočeni. Matka Boží, která se prohlásila za Královnu posvátného růžence, opět přišla a žádala: "Lidé se mají polepšit a prosit za očištění svých hříchů. Nemají už víc urážet Pána, který je již příliš urážen."

13

Po těchto slovech ukázala Panna Maria na slunce. Stal se slíbený zázrak, určený nedůvěřivému a nevěřícímu světu. Déšť ustal, mraky se roztrhly a bylo vidět stříbřité slunce, které začalo kroužit jako ohnivě kolo a vrhalo žluté, zelené, červené, modré a fialové proudy světla. Vše se nořilo do fantastických barev. Najednou se slunce zastavilo. Pak se zdálo, že padá s oblohy na zem. Lidé klesli na kolena a prosili o smilování. Děti viděly vedle slunce svou rodinu.

Jádro fatimského zjevení se dá shrnout do dvou slov: POKÁNÍ - MODLITBA. I my jsme dostali milost a směli jsme stát na tomto posvátném místě, jehož mimořádnost nás uchvátíla.

Portugalští poutníci plní prosby nebeské Panny.

Usebranost a opravdovost modlících se Portugalců působila hlubokým dojmem. Mezi poutníky bylo mnoho chlapců a děvčat v texaskách s růžencí v sepjatých rukou... Výrazem pokání je i to, že staří i mladí přicházejí pokorně po kolenách, aby tak vyjádřili svou lásku a věrnost Ježíši, který se pro nás nechal ukřižovat. Zkuste po kolenou několikrát projít svým obývacím pokojem a pak oceníte tuto formu pokání!...

Před sochou Panny Marie sloužili naši Otcové mši sv. Vedle osobních modliteb a proseb prosili jsme za náš národ, za mír, za ustanovení dobrého biskupa pro Čechy a pro Slovák, který zažil to, co my jsme zažili, aby nás uměl pochopit a získal naši lásku.

13. září jsme byli při obřadech na památku zjevení Panny Marie. Je těžké popsat, co jsme prožívali. Zvlášť tklivé bylo rozloučení s Pannou Marií - tzv. adieu procesí. Mladí i staří mávali bílými šátečky. Ani jsme se slzám nebránili... Neradi jsme se sloučili s Fatimou. Naše cesta nás vedla po stopách fatimského poselství do Pontevedra a do Tuy. Ve Fatimě slíbila Matka Boží, že přijde ještě jednou. Přišla 10. prosince 1925 v Pontevedru a sdělila Lucii:

"Pohled, deero, na mé srdce, ovinnuté tmín, které nevděční lidé svými hříchy a nevděčností neustále zraňují. Snaž se aspoň ty mě potěšit a rozhlašuj můj slib, že budu v hodině smrti pomáhat všem milostmi, pro spásu duše potřebnými, když se pět měsíců na první soboty vyspoví dají, přijmou svatě přijímání, pomodlí se růženec a budou mémi společníky v 15 ti minutovém rozjímání o tajemstvích růžence s úmyslem, usměřovat mě."

Stalo se to v cele řádové sestry Lucie, kde sloužili naši Otcové mši sv. Někteří tam slíbili Panně Marii, že budou plnit její prosby. Poslední vidění 13. června 1929 v Tuy se týkalo zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. I tam jsme se pomodlili. Z Pontevedra jsme si ještě "odskočili" ke hrobu sv. Jakuba v krásné katedrále v Santiago de Compostela. Byl právě tak zvláštní rok, proto jsme si nedali ujít příležitost, projít svatou branou.

Počasí nám přálo, nálada byla výborná, dobře jsme si rozuměli, poněvadž nás spojovala víra. Na takovém základě se mohou domluvit nejen jednotlivci, ale i národy. Současný svět tone v úzkostech. Sama Matka Boží nám dala

návod k záchraně... Dělejte pokání, modlete se, modlete se denně svatý růženec, neurážejte už mého Syna, který se za Vás obětoval a zasvětte se mému Neposkvrněnému Srdci... to jsou Mariiny prosby, návod Matky Boží, jak zachránit sebe, naše rodiny, náš národ, svět a jak porazit komunistickou diktaturu. Někteří pochopili a její prosby plní. Snad jednou na věčnosti poznáme, že i oni mají podíl na zadržení trestající ruky uraženého Vykupitele. Tito lidé se sdružili v MODRÉ ARMÁDĚ. Modroarméjci je mnoho, ale musí jich být stále více - i Rudá armáda se zvětšuje! Ten, kdo pochopí, by neměl stát stranou. Nenúže se vymlouvat, že jedinec nic nezmůže. Svým osobním pokáním a svou modlitbou je doslova "při tom", t.j. při rozhodování o osudu našeho kontinentu a celého světa.

Fatima a Lurdy mají své osobité kouzlo. Je něco zcela odlišného o těchto místech jen čist nebo je navštívit. Fatima se stala i důležitou náboženskou školou dneška. Znakem úpadku našich dob je i rozpad rodiny. Člověk 20. st. má dojem, že existence andělů a existence pekla jsou alegorií, metaforou či báchor-kou. Fatimská odpověď je jasná: Anděl se zjevil dětem a Panna Maria jim 13. října ukázala sv. Rodinu. A ukázala jim i peklo.

Když jsme vystupovali z autobusu na lisabonském letišti bylo nám smutno. Vraceli jsme

se ze světa prozářeného modlitbou. Loučení na curyšském letišti také nebylo lehké. Bude nás spojovala modlitba a vzpomínka na tyto požehnané dny. Každý z nás si odnášel touhu, vrátit se tam zase a přivést tam i své drahé.

Tak tedy - NA SHLEDANOU!

J.S.

UŽ NEJSEM SAM.....

Už je to dávno co odstěhoval jsem ten strmý masiv mladých let v němž šplhal jsem do závratných výšek a dobýval si pyšných met slunečních září, jež v dívčích očích plály šlechtických erbů z dobrodružných cest na přílbě snů jak pestrý chochol vlály mé touhy vtělené do divadelních gest a teď? V potu tváře dobývám si života nový horizont rozjel jsem bitvu na celé čáře a hojím si rány ze všech front pro nové výšky, jež na cestu se staví já v tomto boji už nejsem sám tu Kristus se mnou jde do sluneční slávy pod štítem víry a krvavých ran.

+ Dr. Otto K A T Z E R

PŘIJD. JEŽÍŠKU.....

P. Norbert vypravuje o podivuhodné události v Maďarsku. Učil tehdy v malé vesničce. Po obsazení země Rudou armádou se stala učitelkou bojovná ateistka, která se snažila výsměchem, pohrdáním, ponižováním i zlobou vykořenit z dětských duší katolickou víru.

"Krátko před vánocemi, 17. prosince 1950, si vymyslíla krutou hru. Obětí bylo nadané a zbožné děvčátko, Andělka. Učitelka se jí vlídně zeptala: "Andělko, co učíš, když tě rodiče zavolají?" "Přijdu," odpověděla Andělka ostýchavě. Srdce se v ní chvělo strachem. Učitelce jiskřily oči, jako když vidí kočka myš - říká jeden svědek této příhody. Bylo vidět, že učitelka je zlá žena. "A co když zavolají rodiče komíníka?" "Také přijde," chvějícím se hlasem odpovědělo děvčátko. "Ano, přijde, protože existuje. A co když zavoláš dědečka, který zemřel?" "Ten nepříjde," váhavě řekla Andělka. "Nebo když zavoláš Krakonoše, kocoura v botách, Červenou Karkulku?" "To jsou jen vymyšlené pohádky, ti nemohou přijít," odpovědělo děvče upřímně.

"Vidíte, děti, mohou přijít jen ti, kdo žijí a ne ti, kdo zemřeli nebo neexistují! Tak si teď uděláme malý pokus. Jdi za dveře, Andělko!" Děvče váhavě poslechlo.

"Teď ji děti zavolejte!"

"Andělko! Andělko!" volala celá třída.

Andělka vstoupila.

"Vidíte," řekla učitelka, "když voláme někoho, kdo existuje, přijde, a když voláme někoho, kdo neexistuje, nepříjde. A teď si zavoláme Ježíška. Věří některá z vás, že Ježíšek existuje?"

"Ano...ano..." nesměle řeklo několik dívek.

"Ty, Andělko, také věříš?"

"Ano, věřím, že mě slyší," odpověděla pevně.

"Výborné. Uděláme pokus. Jestli Ježíšek existuje, jistě přijde. Začnete ho volat! Jedna, dvě, tři - teď!"

Děvčátka sklopila hlavy. Učitelka se jízlívé rozesmála: "Zde máte tedy důkaz. Neodvážíte se ho volat, protože víte, že nepříjde - vždyť ani neexistuje. Stejně jako Krakonoš, kocour v botách a Karkulka."

Děvčátka se zděsila. Slova paní učitelky je zabořila v srdci. Jak mi později děti řekly, už pomalu začaly některé pochybovat. Když Ježíšek existuje, proč ho nevidíme? Učitelka se pásla na zmatku dětí.

Náhle se stalo něco neočekávaného. Andělka vykřikla s planoucím zrakem: "Zavoláme ho! On přijde! Všechny společně! Přijď Ježíšku! Přijď Ježíšku! Přijď!"

Učitelka užasla. Chvilí panovalo mlčení.

Pak se k ní přidaly ostatní děti: "Přijď, Ježíšku, přijď!"

"Volaly jsme tak hlasitě, že bychom zeď zbořily," řeklo mi jedno děvče. Gizela přiznala: "Volala jsem, ale tuze jsem nevěřovala."

A tu se to stalo! Ptal jsem se

později jednoho děvčete po druhém, všechny vyprávěly stejně v podstatných věcech, maličkosť ovšem vnímaly každá po svém. Ale jak mi tím pomohly! I já, ubohý učitel náboženství, jsem potřeboval svědectví, posilu, už jsem byl se svými vlastními silami u konce!

Dveře se tiše otevřely. Všechno světlo se soustředilo ke dveřím, zesilovalo a změnilo se v ohnivou kouli. Děti dostaly strach, ale všechno se stalo tak rychle, že neměly ani čas vykřiknout.

Koule se otevřela a uprostřed ní se objevilo krásné dítě, že krásnější dosud neviděly. Beze slova se na ně usmívalo. Děti tvrdily, že jim bylo "nevýslovně sladce". Už neměly strach, jen radost! Trvalo to snad čtvrthodinku, snad déle. Zde se vypovědi dětí neshodují, rozhodně to nebylo déle než do konce hodiny. "Dítě v bílém se podobalo slunci. Nemluvalo, jen se usmívalo. Pak zmizelo ve světelné kouli, která se zvolna rozplývala."

Radostí omámené děti se nezmohly ani na slovo. Náhle zazněl výkřik. Učitelka zvolala s vytřeštěnými očima: "Přišlo! Přišlo!" Pak vyběhla ze třídy a zabouchla za sebou dveře.

Později ji odvezli do ústavu pro choromyslné. Mohu přísahat, že děti vyprávěly všechny stejné, některé řeklo víc, jiné méně, ale jejich výpovědi si nikdy neodporovaly..."

P. NORBERT X.

VY SE PTÁTE - MY ODPOVÍDÁME

JEDEN CÍRKEVNÍ HODNOSTÁŘ NAZVAL ODPŮRCE INKVIZITOREM.

- Tím mu polichotil, protože papežská inkvizice (zal. 1241 Řehořem IX. a svěšená domínkánium, měla zkoumat neporučenost a čistotu věry. Kde nevládne pravda, vznikají hádky, války, krutosti atd. Mnoho Vašich předchůdců - milý inkvizitore, se stalo obětí svého nebezpečného úřadu. Před inkvizicí byli i velcí svatí, např. sv. Ignác, ale dokazali, že učí to, co učil Kristus. Byly i inkvizice biskupské, královské (ve Španělsku proti Maurům a Židům), a protestantské. Jiste, někdy se inkvizice zneužilo, ale čeho na světě se nezneužívá? Kruté tresty těm, kdo hlásali nepravdy, přijala inkvizice ze St. Lábona. Kristus však určil jediný trest pro ty, kdo nehlásají jeho ryzí učení - vylovení z Církve. A dnes se nepoužívá proti nitelům čistoty věry ani tohoto trestu, takže mohou svádět uprostřed Církve ke lži a ničit hodnoty Kristovy nauky.

MANŽELSTVÍ V RUDÉ BOUŘI

ALEXANDRA RACHMANOVÁ

7. února 1921.

Dnes jsme měli svatbu v kostele. Tento den nám kalilo jen vědomí, že při ní nebude tatínek, o kterém už nemáme delší dobu zpráv.

V kostele bylo hodně účastníků, naši kolegové z knihovny, posluchači a posluchačky z různých kurzů, kde jsem měla přednášky a pak dosti obyvatel našeho vagonového města. Nevšímal jsem si však nikoho, viděla jsem jen Otmara a myslela jen na něho.

Svátost manželství jsme si udělili v přítomnosti staříčkého kněze, který - jak se mi zdálo - sdílel s námi z celého srdce naši radost. Měl delší promluvu, ve které hovořil o smyslu manželství. Nakonec nám dlouho tisknul ruce a řekl: "Dělí vás mnoho významných věcí: vaše víra, vaše národnost, vaše nateřtina - to všechno je rozdílné; ať je však vaše láska tak silná, aby vás spojila na věky."

U nás jsou lidé přesvědčeni, že pánem v domě bude ten, jehož noha šlápne první na kobereček, na němž stojí snoubenci během oddávky. Zařídila jsem to tak, že na něm stanul první Otmara. Maminka s tím však vůbec nebyla spokojená a řekla hrdě: "U nás bývala tradice, že o tom, co se má udělat, rozhodovala vždycky žena."

"To se přece nemění." usmála jsem se, "budu stejně chtít vždycky to, co bude chtít Otmara." Maminka se tím však nespokojila. Tu jí utěšil Otmara: "Víte, ono je to takto; Alja prosadí svou vůli, ale zařídí to tak, abych věřil, že je to moje vůle."

Nastal večer. Hosté odešli, je po svatební hostině. Dnes poprvé zůstává Otmara u nás. Je už pozdě, dosud však sedíme kolem stolu, na němž leží zbytky jídla. Všichni mlčí; nač čekají? Srdce se mi chvěje. Otmara mi tiše tiskne ruku a píše na kousek papírku: "Miláčku, teď mi patříš navždy!" Za slovem "mi" je deset vykřičníků, pečlivě jsem si je spočítala. Bývali jsme jen zříčka samí, ani lásku jsme si nemohli vyznat, proto se často bavíme písemně.

"Nač myslíš?" píše zase Otmara. Čtu a rudnu. "Asi na to, nač ty," odpovídám. Chvilku naše pošta ustane a pak je tu nový dopis: "Škoda, že jsme dosud nenašli pokoj pro sebe!" Čtu a znovu se červenám, je mi víc horko než předtím. Vzhlednu k mamince a k sestrám a vidím, že myslí na totéž, co mi právě Otmara napsal. Zvláště maminka. Cítím to. Při pohledu na to, jakou jí to dělá velkou bolest, že nastává tato noc, je mi jí velmi líto. Teď si uvědomuji, že nám vůbec nepomáhala hledat byt, naopak, spíš tomu bránila. Jinak připravovala všechno na svatbu s dojemnou péčí. Jak se snažila, aby mi opatřila hezké svatební šaty, co to stálo námahy, sehnat bílé střevíčky. Avšak když se jednalo o to, získat pro nás pokoj, ani prstem nehnula! Ano - z tohoto dne, z této hodiny měla strach!

Taková už je moje maminka! Byla to asi pro ni muka, jen na "tyto věci" pomyslet, když šlo o její dceru. V posledních dnech jsem pozorovala, jak často se chystá, aby se mnou o tom promluví, ale zmůkla dřív, než mohla pořádně začít. Bylo to nad její síly.

"Aljo, zítra se vdáváš!" řekla mi ještě včera večer a zrudla jako děvče. "Možná, že brzo dostaneš dítě a...a...."

"Maminko, chceš mi ještě něco říci?" zeptala jsem se něžně.

Chvilí mi zírala do očí a pak řekla starostlivě: "Ne, nic, mé dítě!"

To se stalo několikrát. A nyní je tu večer, kterého se tolik bála.

Je půl dvanácté. Irina a Nataša si šeptají a občas na mne pohlédnou. Klopím zrak a dívám se na svůj sešit, ležící přede mnou.

"Je pozdě; musíme jít spát," říká maminka bezbarvým hlasem.

"Ano, je pozdě," opakuji a můj hlas zní dutě jako z temné, prázdné prostory, takže se ležím sama sebe.

Sedíme dál mlčky. Otmara má před sebou knihu, arabskou nebo čínskou gramatiku; ale vím, že

nechte - vždyť ji má před sebou obráceně!...

"Aljo, tobě teď patří Natašina postel a Otmar si vezme postel Iriny! Vy, děti, budete spát v předpokoji," obrátila se maminka nejdříve na nás, pak na Irinu a Natašu. Její hlas je nyní energický, zároveň však vřelý a uklidňující - a tak se začínáme zvedat. Konečně se uvolnilo vzrušující pouto, které nás vázalo ke stolečku! Konečně Irina a Nataša odcházejí do "předpokojů", t.j. do přední části vagonu, oddělené od druhé prostory jen zdí. Vstávám poslední a neodvážuji se pohlédnout nikomu do tváře, neboť jsem zrudla a cítím stále větší žár. Nemohu se na nikoho podívat proto, že Irinina a Natašina postel je v "zadním pokoji" a obě stojí těsně u sebe.

Stojím nerozhodně u stolu a nevím, jak se mám pohnout, co mám dělat, co říkat. Tu zhasne maminka světlo. Je naprostá tma... Je to poprvé, co maminka zhasla světlo, protože chodíváme pozdě spát a po dvanácté stejně vypínají světlo v celém vagonovém městě...

Několik vteřin tu stojím sama, tak sama, jako by kromě mne nebyl nikdo na světě. Je mi úzko, strašně úzko...

"Maljutka, pojď," šeptá mi Otmar do ucha, jeho rámě mě objímá a jeho ústa se dotýkají mého čela...

Kam zmizela všechna úzkost? Tělem mi stoupá vřelá vlna, ovívím paže kolem jeho krku. Pomalu se prohmatáváme temnotou, srdce nám tluče štěstím, div se nerozpukne.

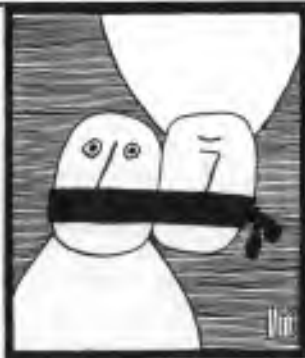
Ještě na vteřinu se vracím do světa skutečnosti. Slyším, jak se Nataša hybe za zdí a hlasitě při tom vzdychá, a pak se mi zdá, že někdo tiše pláče. Pláč zní od mamčininy postele. Proč vlastně pláčeš, milá maminko? Vždyť jsem tak šťastná!

Trvá to jen chvíličku a znovu se kolem mne všechno propadá. Tisknu se těsněji k Otmarovi. Pomalu mě vede s sebou; všechno kolem se rozplývá, čas mizí, už o sobě nic nevím....

Otmar!....Otmar!....!

"OSVOBOZENÍ" V NICARAGUI

1. ERNESTO CARDENAL - druhý Plojhar-jemuž Vatikán zakázal vykonávat kněžský úřad, bydlí v luxusní vile, býv. majetku Somozovy skupiny. Ve východoberlínské televizi řekl při rozhovoru s Honeckrem: "Našli jsme nové spojení mezi křesťanem a marxistou," ačkoliv protikomunistická encyklika Pia XI. a vyloučení VŠECH komunistů na Západě z Církve nebylo odvoláno.
2. Katolický kněz, který při kázání nepouští komunistické fráze, je u nich bandita a kontrarevolucionář. (98%)
3. Sandinisté chtějí zavést ateismus a to nejbrutálnějšími metodami, aby zlomili tichý a jasný odpor katolické Církve.
4. Indické kmeny režim utlačuje a nutí je bydlet v sídlišťích proti jejich vůli.
5. Ozbrojení sandinisté se vloudili do salezianské koleje v druhém největším městě země, vylezli na střechu, stříleli na trh a těžce zranili 8 osob. Armádní kontrola "objevila" ve sklepě koleje zbraně, které, jak ujišťuje rektor, tam byly vpašovány. Vzpomínáte na Gestapo? Nebo nálezy zbraní v našich zpovědnících? - Rektor byl zatčen, kolej změněna ve středisko pro ruční práce.
6. Jan Pavel II. se staví rozhodně za biskupy země. Jeho poselství se však nesmělo

vysílat v žádné vysílače země.

7. Sandinisté slibovali národu práci a blahobyt, zbídačení lidu však pokračuje. Vedoucí osoby (comandantes) si dávají šit uniformy v Paříži, šampaňské a kaviar jim přivážejí zvláštní letadla. Průměrný plat za Somozovy vlády - 300 frs měsíčně - klesl za komunistického blahobytu na 200 frs. Vedoucí komunistické panstvo si ovšem vyměřilo měsíční platy od 25.000 frs
8. Země je po zuby ozbrojená sovětskými zbraněmi a za pomoci Kuby. Velitelství armády se snaží infiltrovat sousední státy - Guatemala a El Salvador, vytrénovanými vojáky, kteří vedou nevědomé vzbouřence, skrývají se po vesnicích, tam připravují své akce a když takovou vesnici vládní vojáci potrestají za spolupráci s nepřitelem, křičí se v celém světě, protože tisk, rozhlas a televize je v rukách komunistů - více méně.
9. A komunistické aktivisty v El Salvadoru jel "duchovně" povzbudit profesor katolické teologie, fakulty v Tübingen, kněz a člen levého křídla soc. demokratické strany. Několik významných chartistů mu za to vroucně poděkovalo, netušíce, že gratulují Greinacherovi k tomu, že jel posílit úplně stejné soudruhy, kteří je buď dlouhá léta věznili (Dr. Zveřina) nebo je i jejich přátele v boji za svobodu pronásledují. Komunisté dovedou zneužít i své nepřátele k tomu, aby je podporovali.

Z DOPISŮ

"...V klášteře v Mission je též P.Bede Reynolds, dnes již devadesátiletý! Je to obdivuhodná postava, Američan, konvertita a bývalý milionář. Napsal 6 knih, z nichž jedna je jeho autobiografie "A Rebel from Riches". Narodil se 26. ledna 1892 ve státě Michiganu, ale vyrostl vlastně v Kalifornii. V r. 1909 vydělával 2 dol. za 10 hod. práce v dolech jako pomocný dělník. V r. 1926 byl už mi-

ljonářem. Jako protestant byl plný předsudků vůči katolíkům, nicméně oženil se s katoličkou, která zemřela r. 1945 na rakovinu a téhož roku 14. září dorazil milionář Keryon L. Reynolds ve svém Lincolnu z Kalifornie do Westminster Priory a vstoupil do řádu sv. Benedikta. Na svátek Nanebevzetí P. Marie 15. srpna 47 započal svůj noviciát, když předtím celé své bohatství rozdál (Benediktinum dal 2 milióny), a přesně za rok složil sliby chudoby, cudnosti, poslušnosti atd. - tuším 5 slibů celkem. 15. června 1954 sloužil první mši svatou již v novém místě na kopci v Mission, ve Westminsterském opatství, dříve v Burraby jen Westminsterském převorství. Jako inženýr byl velice užitečný při budování celého nového komplexu kláštera. Rodina jeho nebožky ženy se složila na postavení věže a pod ní krypty, kam byly její pozůstatky přeneseny z Kalifornie. Věž má nadherné zvony, ulité ve známé slévárně Whitchapel Bell v Anglii. Další knihy Otce Bede jsou: How come my Edith?, Project Sainthood Jour Business, Let s Mend the Mess!, Draw Jour Strenght from the Lord, Help Us God." Kanada

"k Vašemu dopisu...zda někdo sv. Otce hypnotizuje. - Prosim, nesmějte se mi předem, co teď napíši. Modlíval jsem se za zemřelého Otce biskupa - býval často u mne, když jsem stonal a křikával: Jdu ti dělat kaplana, snad to ještě umím a neboj se, já ti to moc ve farnosti nepokazím - a když jsem ležel v neděli, býval tady celý den a bral všechny funkce, zpovědníci počínaje a křížovou cestou večer konče. Modlíval jsem se za něj rád a vděčně, ale napadlo mi pak, že on už to vůbec nepotřebuje, že už je dávno ve slávě Nejsvětější Trojice. A právě když jsem přestál, dověděl jsem se přímo od postiženého, jak ublížil jednomu spolubratrovi. Jak se to mohlo stát si nedovedu vůbec vysvětlit. Že moc ublížil na základě pomluvy - to bych

chápal - za ten pokus o psychickou vraždu nese odpovědnost pomlouvající, že neslyšel i druhou stranu (jak říkají Moraváci, že nenechal všechny zvony zvonit) to bych také chápal - ale prož tak a takovým u něho naprosto neobvyklým způsobem zasáhl - to pro mne zůstává bolestným tajemstvím. U postiženého a jeho rodičů to vyvolalo nenávisť až za hrob, neboť jsou přesvědčeni, že to byla pýcha, která tak jednala, a marně jsem je prosil, aby k hrůze nepřidávali nový hrůz a odpustili...Vaše kádky o hypnoze mě donutily k novému pohledu na tento "případ", který jistě nesmím klást na vrub zlé vůle + Otce biskupa...." ČSSR

Z vlastní zkušenosti víme, že tento biskup si velice pečlivě ověřoval každou pověst a nenesl vůbec pomluvu. Jeden vynikající šachista nam vyprávěl, že pod vlivem hypnosy dělal proti své vůli - tak nesmyslné tahy, že ho porazil začátečník v šachu.

18

Pan opat Anastáz Opasek nám píše, že zpráva o jeho odstoupení z vedení OPUS BONUM je nepravdivá. Dověděli jsme se ji od dvou solidních a navzájem se neznajících osob - tedy je pravděpodobná domněnka Otce opata, že tuto pověst dalo k "dispozici" ministerstvo vnitra. Zaslechnete-li ji také, zeptejte se, odkud ji informátor má - snad se podaří vystopovat "autora" této pověsti. Osobně jsme rádi, že si pan opat vedení ponechává, má jistě dost velký vliv na to, aby nepřipustil komunistické exfunkcionáře k debatnímu stolu či na jiná význačnější místa. Máte-li k dispozici fakta, adresa pana opata Dr. Anastasia Opaska OSB je D-8428 RÖHR.

Sbírka KLUBU na vozíček pro ochrnuhlého mladého otce rodiny vynesla 2.000 frs. Upřímně Pan Bůh zaplat všem dárčům, Bůh Vám to nezůstane dlužen!

St. Elisabeth's Leprosy Hospital, Ndanda via LINDI, Tanzania-East Africa - s. Maria Lia nám děkuje za zásilku mýdla pro stanici malomocných. Mýdlo je tam tak vzácné, že i protestantský biskup chodí sestry prosit, aby se tam směl umýt! Někteří čtenáři chtějí také poslat balíček mýdla, uvádíme tedy adresu nemocnice. Mýdlo pošlejte obyčejně - ne letecky. Náš řádkový šófer António Palhas Lucas, 2800 Laranjeiro, Portugal, sbírá pohlednice měst a míst. Můžete mu udělat vánoční radost a zbavit se starých pohlednic!

CO NOVÉHO VE SVĚTĚ

13. 11 jsme si připomněli 100. výr. narození významného belgického kněze Cardijna, zakladatele katolického křesť. hnutí JOC. Na kardinála ho povýšil Pavel VI. V německém prostoru se jmenuje JOC - KAB. Dnes už je pod silným vlivem komunistů. - 14. 11. oslavil generál jezuitů Aruppe - Španěl z Baskicka, 75 let. Kdysi začal studovat medicínu - jen několik semestrů.

CO NOVÉHO VE SVĚTĚ

Na žádost monackého arcibiskupa zřídil papež už v dubnu t.r. zvláštní komisi pro otázku platnosti manželství Karoliny z Monaka s Philippem Junotem. Princezna na dopis komise z 14.5.s žádostí, aby jmenovala pro soudní řízení advokáta, neodpověděla. Nemůže tedy sv. Rota zkoumat platnost jejího manželství.

29.10. jsme oslavili svátek sv. Narcise, který se stal jerusalémským biskupem; když mu bylo 100 let. R. 212 dostal na svou žádost koadjutora-pomocníka Alexandra, stalo se to poprvé v dějinách. Alexander v jednom dopise píše, že Narcis vykonává biskupskou službu, i když je mu 116 let.

Pařížský arcibiskup Lustiger mluví každou středu v 19 hod. asi 20 min v rozhlasě Notre Dame, to je pařížský svobodný nábož. rozhlas. Pojednává o různých námětech, hl. o své pastýřské činnosti a problémech Církve ve Francii.

V sobotu 30.10. se modlili naši bohoslovci z Nepomucena latinsky růženec ve vatik. rozhlasu v 20,45 hod. Po ní zpívali mariánskou píseň Tisíckrát posíláme Tebe. Arcibiskup z Mexika/Mexiko-City má 8-10 světících biskupů. Diecéze je jedna z nejvýznamnějších na světě.

Sv. Synod ekumenického patriarchátu v Cařihradě zřídil u nás novou diecézi, sjednocující 3 řecko-pravosl. obce - Ženeva-Chambésy, Lausanne a Curych - s asi 12 tis. věřícími a jednu franc. mluvící farnost /Ženeva-Chambésy/.

Intronizace nového biskupa, metropolitu Damaskinosu Papandreou se konala 21.11. v Curychu. Pravoslavní mají biskupy s apošt. postoupeností jako my, tedy s mocí světit kněze a další biskupy. Kanadští biskupové vyzvali min. předsedu, aby zahájil mezinárodní podpisovou akci k zrušení stanného práva v Polsku a proti pronásledování /koho?/ a bojům v Salvadoru. Generál. synod anglikánské církve vyjádřil ve středu 10.11. přání, aby římsko-katol. církev vstoupila do britské rady církví. Ve Vel. Británii byla objevena jedna stránka rukopisu bible, napsané v Anglii v 8. St. Ze tří starobylých domácích biblí se zachovala pouze jedna úplná - je uložena ve Florencii. Dochovaných stránek je pouze 12, proto má velkou finanční cenu.

Ugandská anglikánská církev plánuje zřízením university v Bushenyi v záp. Ugandě. Má být dostavěna koncem r. 1983. Financuje to universita v Oklahomě/USA/ a studentů bude na začátku 50. Zatím je v zemi universita v Makerere v Kampale a má být i islamská universita v Entebbe.

V italském městě Macera/jeho rodném městě/bylo v pátek 22.10. zahájeno mezinárodn. studijní symposium o díle a postavě jezuitského misionáře v Číně Mattea Ricciho. Do Číny přišel před 400 roky. V Číně se připravuje vydání jeho spisů. Zahájení symposia se zúčastnil předs. italského sendtu Fanfani. Symposium pokračovalo v Gregoriáně v Římě - kde misionář studoval, a v pondělí 25.10. se zúčastnil jeho zakončení sv. Otec.

Americký baptistický kazatel Billy Graham - dříve ostrý protikomunista - po návštěvě SSSR svůj postoj změnil a pracuje prakticky pro komunisty. V říjnu kázal deset dní v šesti městech DDR, slyšelo ho asi 25 tis. osob. Sdělovací prostředky mu věnovaly velkou pozornost, jeho návštěva byla skoro oficiální. Při tiskové konferenci ve vých. Berlíně prohlásil, že doufá, že mohl skromně přispět k míru. Byl také pět dní v naší vlasti a tvrdil, že je tam v rámci určitých omezení náboženská svoboda. Prý mají věřící a Církev víc možností, než mysl. Katolická Církev má prý víc problémů než baptistická/maličká/protože dlouho tvořila politickou sílu. Kázal v Praze, v Brně a v Bratislavě, vyslechlo ho asi 4000 osob. Hovořil s Matějem Lúčanem a Karlem Hrušou. Na Filipínách se oženil odpadlý kněz s komunistkou, členkou gerily, Paternou Merlasovou, a řídí nyní komunistické hnutí v provincii Leyte jižně od Manily. Už dříve odpadlo několik kněží a řeholnic a pracují pro komunisty jako gerilové ve středu Filipín.

14.11. byla ve Švýcarsku neděle cizinců. Biskupové vydali společný pastýřský list, v němž nechýbí ani zmínka o křesťanství.

Ve Washingtonu skončilo ve čtvrtek 18.11. zasedání severoamerické biskupské konference. Většina biskupů prý souhlasí se společným pastýřským listem o míru a válce, v němž se má energicky odsoudit atomové zbrojení. Valná část biskupů byla totiž jmenována na návrh progresistického nuncia - už odvolaného - proto se biskupové více starají o politiku než o katolickou víru. Každý den prý vzniká na světě 65 nových křesťanských farností.

26.10. zemřel florentský arcibiskup kard. Benelli, ve věku 61 let. Onemocněl chřipkou, dostal infarkt a před smrtí byl přenesen z nemocnice do své residence. Jmenoval ho kardínálem Pavel VI. za své poslední konsistoře 27.6.1977 a zároveň biskupem. Odznaky biskupské hodnosti s ním dostal i dnes residenční pražský arcibiskup Tomášek/jmenován byl ale "in pectore" "v srdci" už 24.5.1976/ a jeho přičtel Gantin z Afriky, a také michovský arcibiskup Ratzinger, dnes prefekt posvátné kongregace pro Nauku víry. Benelli byl substitutem stát. sekretariátu, nebyl však všude oblíbený. Byl energický, dobrý organizátor a také kandidát na papežský stolec. Snad i Pavel VI. v něm viděl budoucího papeže, proto ho poslal do Florencie, aby získal pastorační zkušenosti.

KRISTUS A OSTATNÍ

1. KRISTUS BYL OČEKÁVAN A PŘEDPOVĚDĚN.

Nikdo nepředpověděl Budhu, Konfucia, Mohameda, ale Židé měli 456 přesných předpovědí o tom, kdo bude matkou Spasitelovou, kde se narodí, kde bude žít, jak země a jak se rozšíří jeho vláda. Římský historik Tacitus se zmiňuje o všeobecném přesvědčení lidu, že z Judska má přijít učitel a vládce světa.

2. KRISTUS ROZDĚLIL DĚJINY NA DVĚ ČÁSTI.

Jeho příchod narazil na dějiny tak silně, že je rozpoltil na dvě části. I lidé, kteří proti Němu utoučí, musejí své útoky datovat "po narození Kristově."

3. PROHLASIL, ŽE JE ROVNÝ BOHU.

Kristus o sobě tvrdí, že je Synem Božím, že tu je odvěky, ztotožňuje se s Bohem:

"Já a Otec jsme jedno. Kdo vidí mne, vidí i Otce." Nebyl-li tedy tím, kým tvrdil že je - totiž Kristem - pak byl Antikristem. Mohl však hlásat zloduch tak ušlechtilé učení! Byl by sám proti sobě, neboť životem podle učení Kristova dosáhl mnoho lidí velké dokonalosti - světci, mučedníci, vyznavači.

4. ZTOTOŽŇUJE SE S PRAVDOU.

Mravní reformátoři nebo učitelé předkládají lidem své učení - někdy velmi ušlechtilé - a tvrdí, že život podle něho přinese lidem vnitřní štěstí. Kristus však říká: *"JÁ JSEM PRAVDA."* Jeho učení a jeho Osoba tvoří jednotu. Můžeme milovat jen pravdu, která se stala živým člověkem.

5. CÍLEM KRISTOVA ŽIVOTA BYLA SMRT NA KŘÍŽI.

- Všichni lidé přišli na svět, aby žili. Kristus přišel proto, aby zemřel. Smrtí přerušila učení slavného řeckého filosofa Sokrata. Avšak teprve po smrti Kristově nastal pravý život Kristův, neboť smrtí osvobodil duše z otroctví hříchu a tak v nich může přebývat - pokud se duše nebrání.

6. ZEMŘEL DOBROVOLNĚ.

- Víme, že několikrát zabránil svému zajetí a smrti, neboť *"ještě nepřišla jeho hodina."* Když dozrál čas, jde na smrt. Neřídí ho osudové síly, před kterými není úniku, sám řídí svůj osud. Nebyl mučedníkem, byl Bůh v lidské podobě a dobrovolně umřel jako Spasitel lidstva.

7. ROZDÍL MEZI ZÁZRAKY KRISTOVYMI A ZÁZRKY SVATÝCH.

- Kristus slibuje svým věrným, že budou jeho jménem dělat zázraky, budou-li mít pevnou víru. Sám dělá zázraky bez ohledu na víru ostatních a u světců se s takovými zázraky vůbec nesetkáváme: rozmnožení chleba a ryb, utišení bouře na moři,

vzkříšení už hniječích Lazara, uzdravení malomocných, kterým už upadly části těla a p. Hlavně ale vlastní zmrtvýchvstání, po kterém ho vidělo mnoho lidí a za tuto skutečnost trpěli a umírali jeho apoštolové i učedníci, po tři sta let mučedníci a umírají lidé dodnes. Umírají krutou smrtí ne pro pouhou pověst, smyšlenku, podvod, nedoložený svědectvím očitých svědků Zmrtvýchvstání Kristova! Vždyť kdo by dával život pro smyšlenku nebo podvod? Svědkové Zmrtvýchvstání Krista toužili po setkání s Kristem, který je v oslaveném těle předešel tak, že šli na smrt ochotně, ba toužili po ní.

BIBLIOTHECA CYRILLO-METHODIANA

- se zakládá ve Frankfurtě n.M. Má shromažďovat knihy, významné pro českou, zejm.katolickou kulturu. Je vypracován seznam "zlatého pokladu české literatury" asi 4.500 kusů. Knihy chce BCM získávat dary a nákupy od českých emigrantů, koupí pozůstalostí, nákupem z antikvariátů, fotokopii a dary pozůstalostí. Základ tvoří knihovna jednoho z iniciátorů BCM. Knihovna umožní studium čes.kultury i v knihovně, bude pořádát konference o čes.literatuře a kultuře a víkendové besedy o autorech, vydávat tiskem zprávy, přednášky a menší původní i přeložené práce, pořádát výstavy/zatím Goethe a Čechy/, navazovat kontakty s podobnými institucemi i jednotlivci jiných národů, informovat západoevropskou veřejnost o situaci náboženství a kultury v ČR.

Bližší informace v české, německé a francouzské řeči zašle: Katholische Tschechische Gemeinde, Allerheiligenstr.52, 6000 Frankfurt/M 1. tel.0611-28-57-10.

NOVÉ KNIHY

20

BĚLOHRADSKÝ, VÁCLAV: KRIZE ESCHATOLOGIE NEOGENOS-

TI. - Hluboký filosofický rozbor Patočkova pojetí evropského dědictví. 79 s. I.sv.edice ROZMLUVY, 11. Kristus přišel proto, aby zemřel. Smrtí filosoficko-liter. revue křesťanského zaměření.

Knihu i revue si můžete objednat: ROZMLUVY 15, Broxholm Rd, West Norwood, London S.E.27. Redigují: Alex.Tomský, V.Bělohradský, Ivan Diviš, Josef Jedlička, Rio Preisner, Václav Šikl a Lukáš Tomín.

VÁCHA, Karel: PHILOSOPHIA PERENIS. K stému výročí

významného katol.filosofa, novoscholastika, Josefa KRATOCHVÍLA. 62 str.

* BLÍŽKI BOHU I LUDOM, sv.2. 419 s. Životy svätých podľa liturg.kalendára - máj, august. Obj. The Friends of Good Books, P.O.Box 600. Cambridge, Ontario, Canada N1R 5W3

* BROM, LIBOR: NA CESTU SVĚTLA. Polit.kult.články a přednášky, inspirované vírou. Najdeme tam řadu málo známých informací o rozvratné práci komunistů mezi emigranty. 213 s. Comenius World Council, 247 South Street, Hartford, Conn 06114 USA.

"NĚMÁ OSLICE PROMLUVILA LIDSKÝM HLASEM A ZABRÁNILA TAK PROROKOVI VE ZVRÁCENÉM POČINÁNÍ."

II. Petr 2.16.

"Mnohé věci, jež se nám předkládají, ba vnucují po II. Vatikánském koncilu, nelze označovat jako "vanutí Ducha Svatého", nýbrž nutno v nich vidět vítězství pýchy. Tím spíše, když ve výročí koncilu o nich nenacházíme žádné zmínky. Vidíme návrat k pyšné filosofii XVIII. st., k smýšlení J. J. Rousseaua. Člověk se rodí dobrým, je dokonalý, dokončený, ale kazí ho společnost. Protože společnost kazí člověka, nutno ji zničit.

Ničení Liturgie a kažení Theologie jakoby se zakládalo na těchže omylech. Nutno se vrátit k člověku, který je dobrý, dokonalý ("obrat k subjektu"), ale církev a liturgie mu nevyhovují, odvracejí ho od "skutečného vyjádření vztahu k Bohu". Kazí ho. Liturgie obsahuje "nebezpečí mechanismu, magie a pověry" (Rahner). "Církev ve věřících dospěla" (Guardini), tudíž věřící je autonomní, "trhá ochranný kruh tridentské kázně", "svěrací kazajku".

Nedostatků nutno hledat nikoli v člověku - tvrdí stoupenci těchto názorů - v jeho narušeném stavu po Vyhnanství, nýbrž mimo člověka. Byly objeveny v katolické církvi a v katolické liturgii. Nutno zničit dosavadní bohoslužbu, církev i celé náboženství nutno nahradit jinou církví a jiným náboženstvím, přizpůsobeným tomuto dokončenému, dokonalému člověku.

Tak byl člověk usazen v klamném mínění o vlastní dokonalosti a dospělosti, totiž v pyši. V této pyši vznikl kritický duch "bezmezných obnovovatelů, odsuzujících církevní systém učerejška, vidí pouze vady a provinění, neschopnost a nevykonnost v projevech katolického života minulých let."

(Pavel VI.) Pyše nadouvá obraznost velkého obnovování "dusí stránku rozumovou a soudnost" (Bossuet) před ní musí všechno ustoupit. Bezmezná obnovování je "záležitost tak naléhavá a závažná, že proti ní neobstojí žádná kulturní dějinná námítka: ani vznešenost a krása latiny ani nádhera a platnost starých stavebních stohů zaměřených na klerikocentrální liturgii" (Hans Urs von Balthasar: MYSTERIUM CHRISTI).

My bychom se však rádi zbavili staroby pýchy, chtěli bychom zůstat "dětmi Božími", "synáčky", prostými QUASI MODIO GENITI INFANTES." ČSSR

ČERVÁNKY NAD ALPAMI

V dobách Kristových sídlily na území dnešního Švýcarska keltské kmeny pod vládou Říma. Po římských silnicích pochodovala vojska a za nimi řemeslníci, obchodníci, umělci. První přinášeli do země křesťanství.

SVÍTÁNÍ VÍRY V KRISTA

Legenda vypravuje o sv. Beatovi u Thurnského jezera. Nejisté jsou i stopy po sv. Luciovi, zakladateli biskupství v Churu. Od 3. st. jsou svědectví častější a jistější. Avšak i kolem r. 170 potvrzuje biskup z Lyonu, že podél římských silnic u Rhony a Rýna jsou křesťanské obce. Slovo Boží si klestilo cestu skrze naše území podél úpatí Jury na sever a na východ.

Z této doby se našly naprosto jisté křesťanské památky. V Ženevě objevili oltář, na němž je kříž s pastýřem a ovečkami po stranách. Na olejových lampách jsou kříže a jiná křesťanská znamení. Na jedné je sedící postava s dvanácti muži kolem. Z Aventica máme dva skleněné poháry s křesťanským nápisem: "Kéž žiješ!" "Kéž žiješ v Bohu!"

THEBSKÁ LEGIE

Tradice vypravuje, že za časů císaře Diokleciána byli v Dol. Wallisu vojáci z egyptských Théb. Dostali rozkaz pronásledovat křesťany a obětovat bužkům. Protože se bránili, byli dvakrát zdecimováni a pak byli všichni popraveni. Vůdcem legie byl Mauritius, podle něhož dostalo jméno tehdejší Agaunum - St. Maurice.

Jisté je, že St. Maurice je velmi staré poutní místo ke cti thébských mučedníků a že tam v r. 515 založil král Sigismund klášter, kde nad hrobem svatých mučedníků od pradávna stávala kaplička. Je však málo pravděpodobné, že šlo o celou legii - 6000 mužů. Je známa také mučednická smrt sv. Urse a Viktora v Solothurnu a Felixe a Reguly v Curychu. O sv. Vereně víme, že pobývala u thébské legie, pak se usadila jako poustevnice u Solothurnu a byla pohřbena v Zurachu.

PRVNÍ KŘESŤANSKÉ OBCE

Když dal císař Konstantin církvi svobodu, šířilo se křesťanství i u nás, tvořilo obce a biskupství, která známe dodnes. Byly hlavně na křižovatkách římských silnic, které protínaly zemi od jihu na sever a od západu na východ. Biskupství byla v Nyonu, v Avenches/Lausanne/, v Basileji, Martigny/Sitten/a Ženevě. První známý biskup je sv. Theodor/Theodul/z Martigny. Pomocní biskupové byli ve Windisch, Yverdonu a Kaiser-augstu. Nejstarší biskupství je v Churu.

KANÁRCI TAM NELETÁJÍ

Naopak! Ptáci tam skoro vůbec nejsou, protože je tam málo stromů, v kterých by mohli hnízdit. Kanárské ostrovy dostaly jméno podle psů - latinsky canis. Žilo jich na ostrovech v době, kdy je Španělé dobývali - v 15. století - mnoho, a žijí tam dosud. Dost velcí, s krátkou a lesklou černou srstí, s dlouhým ocasem. Před katedrálou v Las Palmas jich sedí několik. Ovšem ti jsou vymodelováni z černé lávy. Na ostrovech je řada vyhaslých sopek, na ostrově Lanzarote je místy země vřelá, ohřívá ji podzemní oheň a někde prýští ze země gejzíry páry. Poslední vulkán vybuchnul na nejkrásnějším ostrově, pokrytém věčnou zelení - La Palma - r. 1971.

V jedné vyhaslé sopce na Gran Canaria žije dokonce zanědělec - prý věčně opilý - a "kanáfané" se chlubí, že je to jediná obydlitelná sopka na světě.

Černý lávový písek se štěrkem je hlavní stavební materiál.

Větších Kanárských ostrovů je sedm, malých je šest. Jsou součástí Španělska. Při dobývání ostrovů bojovali Španělé proti kvančům/česky "lidé", kteří bydleli v jeskyních, ale měli svůj kněžský stav a náboženské obřady. Mladé dívky vznešených rodin trávily nějaký čas ve službě bohům. Původní obyvatelstvo ovšem dávno se Španěly splynulo, ale jeskyně jsou tam dosud a někteří lidé si k nim přistavěli domky.

Ostrovy se samy uživit nemohou. Některé se podobají pouštím, na ostrově Gran Canaria zachytí horstvo uprostřed ostrova všechny mraky, takže úrodná je jen severní část. Pěstují se tam ve sklenících z umělé hmoty rajská jablíčka, malé banánky také hrozny a jiná zelenina.

Za války na tom byli obyvatelé zle. Vzdor tomu, že Franco uchránil španělský lid jak komunismu, tak války, byl na Kanárských ostrovech takový hlad, že několik lidí hladem zemřelo.

Mimochoodem - jako odměnu za to, že Franco zachránil zemi před hrůzami komunismu a války, vyretušovali pečlivě

na španělských bankovkách jeho podobiznu. Na menších mincích ještě je.

Hlavní obživou je prakticky turistický ruch. A aby si lidé trochu pomohli k živobytí, jsou Kanárské ostrovy prohlášeny za bezcolné pásmo. Můžete si tam koupit velice levné elektrické aparáty - radia, magnetofony, diktafony, počítačky - kukátka, filmovací a fotografické přístroje, kožesliny ap. Ale pozor! Není-li u zboží uvedena cena, zeptejte se nejdříve aspoň u deseti obchodníků na cenu, abyste se nedali ošidit. Jsou tam poměrně levné šperky, hodinky a různé předměty z kůže - i z krokodýlí a hadí, porcelán - čínská souprava stojí jen sto franků!

Jídlo tam levnější není. Avšak blízko ekumenické kaple je malá restaurace, kde dostanete porci smaženého kuřete a brambory za 120 pesetos - t.j. něco přes dva franky. Také na mořském pobřeží je poměrně levné jídlo, jinak stojí tolik, co u nás.

22

Země má málo pitné vody - voda z vodovodu je silně chlorovaná a navíc ne docela hygienická. Proto se musí voda kupovat - litr a půl stojí necelý frank. Odsolovač mořské vody je jen v Las Palmas - zásobuje polovinu města pitnou vodou. Nedostane-li země do deseti let odsolovače vody - velmi drahé - mohou se turistické podniky zavřít.

V turistických střediscích je slyšet nejvíc německy, pak anglicky, holandsky a různé severské řeči. Švýcarů a Rakušanů tam jezdí poměrně málo, zato letadlo do Švédska bylo obrovské a plné. Lidé ze zámožnějších zemí si dopřejí pobyt na ostrovech - vždycky měsíční - i dvakrát do roka. Je tam teplo, ovšem stále vane vítr, málo prší.

Podívejme se do jednoho z největších středisek turismu - na jihu Gran Canaria - Playa del Inglés. Před dvaceti lety bylo na pobřeží Atlantiku pár primitivních chatrčí a pláž. Dnes tam

stále rostou nové hotely, velké i malé, vesničky bungalovů, restaurace, obchodní domy, bary, směnárny, bazary, půjčovny aut aj. Playa del Inglés je dnes už asi 20 km dlouhá a proniká i k bezútesným horám, tam jsou ovšem domy pro zaměstnance, hotelů je tam méně.

Uprostřed je moderní ekumenická kaple s poboční katolickou kapličkou s Nejsv. Svátostí a obrazem Panny Marie.

Pokračování

Sám guvernér mu odpustil deset měsíců, zbývajících do konce čtyřletého trestu.

"Valentino," blahopřál mu ředitel věznice, "radím vám upřímně, nechte už napokoji všechny kasy a pokladny."

Jim se podívil: "V životě jsem se do žádné banky nevloupal."

Ředitel se zasmál, úředník mu předal jízdenku na vlak a pět dolarů, a Jim se rozjel do městečka blízko hranic. Tam vyhledal hotel Mike Dolana.

"Jak se daří?" uvítal ho Mike, umýváje za pultem pivní sklenice a vinné sklenky.

"Báječně! Máš mě klíče?"

Vzal klíče a ve svém pokoji našel všechno jako když odešel. Na zemi ležel dokonce i knoflíček od košile, který utrhnul slavnému detektivovi při zatýkání.

Za půl hodiny byl opět v nálevně, od prachu očištěný kufřík s kasařskými nástroji v ruce. Mike se ho zeptal na jeho plány.

"Promiň, od nynějška jsem zástupcem newyorské firmy, vyrábějící smažené brambory."

Týden poté byla vyloupena banka v Richmondu, osm set dolarů. Za čtrnáct dní někdo vyprázdnil sejf v Longaportu a zmizelo 1500 dolarů. Pak byla rozřezaná kasa v Jefferson City. Bylo v ní patnáct set dolarů. Detektiv Ben Price si kasy prohlédl: "To je technika Jima Valentina, vrátil se zřejmě k svému focu. Tenhle patentní zámek vytáhnul jako žízalu."

Jednou odpoledne vystoupil Jim z autobusu v Elmore, stát Arkansas.

Když kráčel k hotelu, šlo proti němu děvče, pohlédli si do očí, dívka zrudla a sklopila zrak. Pak zmizela ve dveřích banky v Elmore.

Jim se zeptal chlapce na schodech banky: "Není to Polly Simpsonová?"

"Ne, to je Annabela Adamsonová a banka patří jejímu otci."

Jim se ohlásil v hotelu jako Ralph D. Spencer a prohlásil, že by v městečku rád založil obchod z obuví. Dověděl se, že tu podobný obchod není - tedy má dobré výhlídky. A tak tam zůstal a brzo se z něho stal zámožný člověk. Obchod obuví vzkvétal a vynášel. Získal řadu přátel a seznámil se i se slečnou Annabelou. Brzy se slavily zasnuby. Hned poté napsal kamarádovi, že by mu rád věnoval své kasařské náčiní, protože tohle zaměstnání už nemíní provozovat a bude se brzo ženit.

V té době už chodil městem Ben Price a vyzvídal. Důkladně si pak prohlédl - zevně ovšem - obchod obuví.

Ve středu ráno posnidal Jim u Adamsů, pak si zajeli do města. Cestou k bance si zaskočil Jim pro kufřík, aby ho podle úmluvy předal kamarádovi. Banka v Elmore měla nejmodernější sejf a tím se chtěl bankéř pochlubit. Ocelová komora zavřená patentními dveřmi a třemi tyčemi, které uzavíraly vchod jediným otočením patentního zámku, nastaveného na příslušný kod. Pan Adams vysvětloval budoucímu zeti tajemství zámku.

V té chvíli vstoupil do banky nepozorovaně Ben Price a rozhlížel se po posluchačích.

Náhle sestra Annabely zděšeně vykřikla. Jedna z jejích dcerušek strčila druhou do ocelové komory a otočila zámek, zatím co dospělí se bavili už opodál.

NAŠE KRIMI

"Agata se tam udusí nebo zemře strachem! Udělejte něco!"

Pan Adams zblednul: "Zámek ještě není nastaven na žádnou kombinaci čísel. Jen výroba pokladen by mohla sejf otevřít. A ta je tisíc kilometrů daleko. Než někoho zavoláme a než přijde...."

"Bude Agata mrtvá," zvolala matka a ondlela.

"Ralphe, snad si ty budeš vědět rady," pohlédla Annabela líbezným zrakem na svého snoubence. Ten se zarazil. Pak se podivně usmál. Zahlédl mezi lidmi v bance detektiva. Zarazil se, ale jen chvíli. Poté si sundal sako, vyhnul si rukávy a poprosil, aby lidé od pokladny odstoupili. Agatina matka šeptala vroucí modlitbu. Jim otevřel kufřík. V té chvíli zemřel Ralph D. Spencer a jeho místo zaujal Jim Valentino.

"Nekoukejte mí na ruce. Poodstupte přece," řekl znovu drsně. Pak položil kufřík na stůl. Všichni s údivem zírali na soupravu podivných nástrojů, ale pro Jima přestali lidé existovat. Jeho vrtačka se rychle zahryzla do ocelových dveří.

Po deseti minutách - Jim překonal svůj životní rekord - zástrčky odpadly a dveře se otevřely. Agata už byla v bezvědomí z nedostatku vzduchu a ze strachu. Matka ji sevřela v náručí a nesla na čerstvý vzduch. Jim Valentin se upravil, vložil nástroje do kufříku a oblékl si sako. Pak přistoupil k muži s kostkovanou čepicí a řekl: "Tak jste mě přece jen dostal, Bene! Zde jsem, jdu s vámi!" Sotva vnímal Annabelin výkřik.

"Cože? Proč byste chodil se mnou," řekl detektiv užasle,

"v životě jsem vás neviděl a vůbec vás neznám?"

O HENRY

PŘESKÁVATE SÍRKY TAK, ABY BYL
SOUČET SPRÁVNÝ!

VIIIXIII=XXXIII
XV+V=XXXV
XIII-II=XII
XIX+II=XI

JAK SE POSTANE MOUCHA Z BLUDŠTĚ?

li křest, měli tak zv.obřizku.

4. Nuncius. Legát je mimořádný zástupce sv. Otce např.při Euchar.kongresu, vizitátor kontroluje farnosti a kláštery, monsignore je titul pro zasloužilého kněze.

5. 14. 6. Kristus ji obětuje Bohu Otci.

Zastupuje ho křesť.

všem svatým, Bohu Otci? Ježíši Kristu,

6. Komu obětuje Církev menší obět? Ježíši Kristu,

14? 25?

5. Kolik se nám zachovalo dopisů sv.Pavla? 2?

gát, vizitátor, nuncius, monsignore?

4. Jak nazýváme papežského vyslance u vlády? Je-

velekněz?

3. Kdo pokřtil Pána Ježíše? Starec Simeon, sv.Jan,

žehná tomto domu?/Křez Kristus po-

Christus mansionem benedicat?/Křez Kristus po-

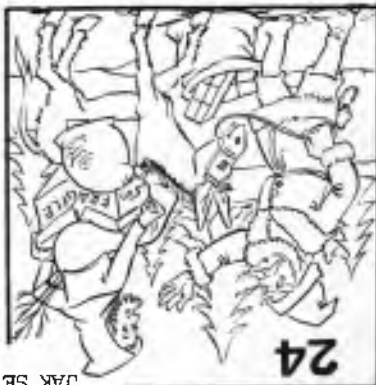
lichar, Baltazar? Christus, Maria, Betlém?

2. Co znamená písmena C+H+B, která si katolíci

píší na dveře v den sv.Tří králů? Caspar, Me-

1. Odkdy platí náš kalendář? Od Julia Césara, od

NAJDETE DESET ROZDÍLŮ MEZI OBĚMA OBRAZKY?

1. V 16.st.reformoval papež ŘEHOŘ XIII.kalendář,používaný na západě. Proto se nazývá gregoriánský.
2. Christus mansionem benedictat. Křížky jsou znamení Nejsv.Trojice. Jména tří krdlů jsou legendární, na počet soudíme jen podle počtu tří damí. Sv.Jan Křtítel v Jordánu. Byl to křest pokání, které vykonal Kristus na kříži za naše hříchy, ne svátostný, jako je náš, protože Kristus neměl ani dědičný.
- ani osobní hřích. Židé nezná-

Stopy kroků jsou pravidelné, ale stopy hole ne. Ty jsou fingované, aby podezření padlo na nevinného pytláka.

padlého? Podle čeho? a zjistit, že jsou hlédli stopy na cestě tor čumchalak si pro-optal o hři. Inspek-ka", při chůzi se kterému říká "Hři-na odvázného pytláka, lovecké chatě padlo podezření z krádeže v

MÁTE BYSTROU MYSL?

BOHOSLUŽBY

25

AARAU-u sv.Petra a Pavla/u nádraží/v kryptě, každou 2.sobotu,P.Birka 18,15
BADEN-kaple sv.Šebestiána-vedle far.

kostela, každou 2.ned.,P.BIRKA 11,15
BERN-Dreifaltigkeitskirche, střídavě česká a slovenská, sobota 18,00

BASILEJ-kaple Lindenberg č.12.,slovenská, v sobotu 17,00

CURYCH- česká - Herz Jesu Kirche, Aemtlerstr.46. neděle 19,00

slovenská-v kryptě Liebfrauenkirche, Weinbergstr.34, v neděli a svátky 9,

CORTAILLOD-10 km na juh od Neuchatel, smer Yverdon, far.kostol sv.Petra, 3.

ned.v mesiaci-P.Mazák 10,00
FRIBOURG-v kaplnke Marianistov, Rue de

Faucigny, 1.ned.v mesiaci,P.M. 10,00
LAUSANNE-Boulevard de Grancy 29.,I.p.

4.ned.v mesiaci /P.M./ 9,30
RÜTI-TANN - kaple u katol.kostela -

P.Šimčík posílá pozvánky 9,30
LUCERN-St.Peterskapelle, neděle 19,00

SCHAFFHAUSEN-kaple u kost.sv.Petra, St Peterstr.11.P.Šimčík posílá pozvánky

SOLOTHURN-Spitalkirche, každou 2. neděli, P.Birka 10,30

ST.GALLEN-poslední sobotu v měsíci, Herz Jesu Kapelle v domě, vchod z nádvoří 18,00

Po mši sv.beseda v Pfarrheimu-Gallusstr.34.

WINTERTHUR-St.Ulrichkirche-Rosenberg, česká mše sv. v sobotu 19,00

ŽENEVA-v kapli při kostole sv.Terezie 14,avenue Peschier,2.ned.v mes. 9,30

Data neprav.mši sv. rozesílají misionáři sami a rádi je sdělí i telefonicky zjedincům. Na ně se obraťte i v záležitostech křtu, pohřbu, vyučování náboženství a pod.

P.JAN BIRKA, 6006 LUZERN, Schädriti-str.26, tel.041-312635

P.Jos.ŠIMČÍK-8004 ZÜRICH,Bräuerstr.99, t.01-2415025, P.Ant.BANÍK-01-2414455

P.Martin MAZÁK, 1110 MORGES, La Longeraie, tel.021-717713

P.Vilém VONDRA, 8735 St.Gallenkappel, t.055-881460-red.a admin.KLUBU.

P.Alois ONDERKA, /salezián/,4058 Basel, Lindenberg 21.,tel.061-321944

ŠVÝCARSKÝ PLAN

POŘAD VÁNOČNÍCH A NOVOROČNÍCH BOHOSLUŽEB ROZESÍLAJÍ MISIONÁŘI VE SVÝCH OBLASTECH SAMI. Nedostanete-li je, obraťte se na příslušného misionáře telefonicky. V St. Gallenu jsou bohoslužby v 18 hod. na Hoď Boží vánoční - 25.12.v sobotu a na Nový rok v 18 hod. v Herz Jesu Kapelle v domě.

P.ŠIMČÍK mívá ve středu v 18 hod.katechismus pro děti - s barevnými diapozitivy, v místnostech misie, 8004 Zürich, Bräuerstr.99.Protože dnes se často vyučuje v hodinách náboženství všemu jinému, jen ne správnému učení katolické víry, vřele Vám tyto hodiny pro Vaše děti doporučujeme!

LYŽAŘSKÉ PRÁZDNINY PRO NAŠI MLÁDEŽ - s Otcem Josefem KOLÁČEKEM, vedoucím čes.vysílání vatikánského rozhlasu. Konají se v našem domě v sev.Itálii-Casies, začínají duchovní obnovou, po ní lyžování, zábava, zpěv atd. Bližší inf.a přihlášky P.Šimčík v Curychu 26.12.-2.1.

LYŽAŘSKÉ PRÁZDNINY PRO ŠKOLNÍ MLÁDEŽ - v chatě Saflysch nad Roswaldem/Wallis-2000 m vysoko/. Přihlaste děti včas, podniky pro mládež bývají velmi brzo obsazené 13.-20.2.1983.

JARNÍ DUCHOVNÍ VÍKEND povede P.Josef BENÁČEK z ŘÍMA. Zatím měl jen jedině, ale tak úspěšně, že si řada účastníků právě tohoto kněze vyžádala. Konají se v Quartenu, cca 80 frs 11.-13.3.

DUHOVNÍ CVIČENÍ V BEJHANEN povede příští rok P.Pavel KUČERA z Norimberka, zkušený misionář, který nám dal mnoho na duch.víkendu v Quartenu. Cca 120 frs 17.-20.března

MÁJOVÁ POUŤ V EINSIEDELN 29.května

DUHOVNÍ OBNOVA MLÁDEŽE S P.ROBERTEM KUNERTEM,S.J. Einsiedeln 7. - 10 dubna

POUŤ NA SCHWÄGALPU pod Sántisem 12.června

Naši evangeličtí bratři mají štědrovečerní shromáždění s Večerní Páně 24.12.o 22,30 hod. v "Lavaterhaus" St.Petershofstatt 6.v Curychu, tamtéž mívají bohoslužby každou neděli v 19 hod.

30.10.koncelebroval v Sr.Marien v Basileji Otec Bernáček, zakl.čes.katol.misie v Basileji, mši sv. s P.Lorenzem Merzem,S.J.ředitelom Bonomea. Zúčastnilo se jí mnoho českých věřících. Byla obětována za pronásledovanou církev ve vlasti. V německem kázání P.Bernáček vyličil na několika případech situaci kněží a věřících v ČSR. Při mši sv.zpívala paní J.Kupská 3 bibl.písně od A.Dvořáka a mše sv.byla zakončena zpěvem Svatováclavského chorálu a hymny. Po mši sv.j sme poseděli s P.Bernáčkem v restauraci. Vřelě díky za jeho návštěvu.

SPORT V DIVADLE

Sportovci jsme byli a sportovci zůstáváme, třebaš už jen teoreticky. Těch pár dřepů, mávání rukama ráno a občasné návštěvy podolského bazénu, míčové hry v době prázdnin, to už nespasí. A tak jsme aspoň fandové a řádíme za bariérami jako obecníci. Chci tím říci, že i v divadle se rozbíjel onen celonárodní bratrovražedný boj, že i zde nás rozděluje příslušnost ke Spartě či Slávii. Najdete mezi námi i fandý tišší, kteří se chovají zcela slušně a obstojně. Před nedělním večerním představením se mužně vybrečí nad ztrátou dalších dvou ligových bodů a jdou s novou nadějí do neděle příští. Jsou ale velcí a skalní fandové, teoretikové a řečníci, jako třebaš slávista Jaroslav Mareš, pro kterého sestavit ná-

rodní mančaft včetně náhradníků by byla maličkost: hráli by všichni slávisté; ještě tak nanejvýš Viktor z Dukly a, aby se neřeklo, tmavský Dobiáš, by si směli zavrznout v tomto slávistickém koncertu. Autoritu Migase a dělostřelce Adamce neuznává a rozsáhlým výkladem je schopný na faktech dokázat, že to vlastně nejsou vůbec žádní fotbalisté. Kápen spartanského táboru je Miroslav Macháček, jehož pozorovat na tribuně při zápase je snad větší zážitek než se koukat na celý zápas. Říká se mezi lidem, že vstupné na fotbal je už nekřesťanské, ale já si rád zaplatím víc, jen když dostanu lístek poblíž Macháčka. Pak je mezi námi předseda spolku pro nákup posil Martin Růžek, který vždy koncem jara vypadá dost ustaraně a sešle, a další vělí příznivci pěticípé hvězdy jako Jan Pivec a Ladislav Pešek, a na druhé straně v táboře rudých Filipovský - a taky trochu já.

Úplně nestranným člověkem je Doležal, který věnuje své tvůrčí síly atletice a občas jej lze spatřit při televizním přenosu dokonce s metrem jako rozhodčího. Prozatím se to u něho odřeninami a jinými poraněními neprojevuje. Velmi často je konečnou instancí Jiří Dohnal. Do vášnivých debat zasáhne svým oblíbeným: "A prosím vás, chytá ještě Plánička?" **26**

Při větších porážkách Slavie rámuji Růžkovo zrcadlo černým flórem a on mě v pondělí vítá na oplátku roztomile: "Víš, proč železná Sparta nikdy nezrezaví? Protože dostává každý týden nový nátěr!" Však jsme také tomuto "otci" Slavie pořídili oslavu jeho padesátky opravdu sportovním způsobem. V poločase představení "Ze života hmyzu" se za staženou oponou shromáždil divadelní lid k Martinově počtě. Miloš Nesvatba, starý, věrný slávista, vypůjčil z klubu gamituru dresů a jedenáct kolegů/včetně Mistra Kohouta/obléklo slavistické roucho a tiše nastoupilo do pozadí. Když se po oslavných řečech Martin obrátil, strnul: na jevišti Národního divadla stála kompletní jedenáctka včetně nového předsedy s kyticí. Uvádím to také proto, abych omluvil zejména Filipovského a své odresování v nepřátelských barvách. Existuje totiž historický snímek. - Ovšem klubové rozdělení neexistuje, hraje-li národní mužstvo: společně nadáváme, zlobíme se na trenéry, hráče i funkcionáře. Při přenosech z ciziny obléháme televizor a rozvíjíme vlastní teorie o sestavách.

O tom, že je divadlo spjato se sportem dávnými pouty, svědčí jedna smutná historie. Chudák pan režisér Dostal zmeškal kdysi dávno představení Strakonického dudáka, které sám režíroval a ve kterém hrál roli Turka Alamíra. Stalo se to v neděli odpoledne, kdy Dostal, vášnivý příznivec kopané a zejména Sparty, přehlédl, že hraje a šel na derby Sparta-Slavia. Představení sice proběhlo v pořádku, zaskočil za něho náhodou přítomný pan Hart, ale o Dostalově poklesku byl zpraven šéf činohry Hilar. Nařídil, aby panu režisérovi nikdo nic neříkal, a jemu vzkázal, aby ho hned v pondělí ráno navštívil v kanceláři. Při audienci byl pan šéf vlídnost sama. Sám známý svým absolutním nezájmem o veškeré sportovní dění, projevil najednou hluboký zájem o kopanou. "Pane režiséře, jakpak to hrála včera Sparta?" tážal se laskavě Dostala. Ten, polichocen Hilarovým zájmem o svůj klub, roztál a nadšeně se zpovídal: "Ohromně, pane šéfe, byl to nádherný zápas, útok byl vynikající, železná obrana, jedinečné gólové situace, prostě báječné!" "A výsledek?" ptal se Hilar. "Tři-jedna, pane šéfe, tři-jedna jsme to vyhráli!" "Ale tady v divadle jsme to prohráli, a sice čtyři nula! On tady byl totiž včera odpoledne "Strakonický dudák", pane, tak máte dvě stě korun pokuty jako režisér a dvě stě jako herec! Čtyři-nula, pane režiséře, čtyři nula! To vám ty góly přišly draho!"

Sport v divadle? Občas si zahrajeme za hereckou jedenáctku, ale to je spíš legrace než fotbal. Jednou jsme na Dukle hráli proti novinářům. Vyběhli jsme ze šaten do středu hřiště k pozdravu. Ono se to z tribuny nezdá, ale je to po tom zeleném trávníku hezký kousek cesty. A tak mi Miloš Besser z Realistického divadla, který stál v řadě vedle mne, povídá: "Poslouchej, nemyslíš, že už je toho lístání dost?"

Jó, za lajnou se to mluví a kritizuje. Zrovna tak hezky jako z první řady v divadle!

HUMOR

Jeden časopis vypsal pro své čtenáře soutěž: Druhá cena - cesta do Paříže s manželkou. První cena - cesta do Paříže bez manželky.

Otěží-li manželé v jisté zemi dostat společný pokoj, musí se prokázat dokladem, že jsou manželé. Ale pan Novák zapomněl pas, má jej jen jeho paní, a ten nestačí. Paní zasype manžela nevybíravými slovy. Recepční chvíli poslouchá a když žena ustane, řekne: "Dám vám pokoj. Určitě jste manželé!" Když se člověk žení, je to tak trochu jako když jde s kamarády do restaurace. Dlouho přemýšlí nad jídelním lístkem, ale pestrost nabízených pokrmů je taková, že nakonec vybere náhodně nějaké jídlo. Když pak vidí, pro co se rozhodli kamarádi, myslí si, že je to právě to, pro co se měl rozhodnout sám.

Paní a pán procházejí odděleními obchodního domu. Pán bručí: "Šaty! Pláště! Beduňbná halenka! Voňavky! Víš, kam mě tím vším přivedeš?" "Jistě, drahoušku, do oddělení obuvi." Na Nový rok 1983 přiběhla manželka na policii, že se jí ještě nevrátil manžel ze Silvestrovské zábavy. "Však počkejte pár hodin, paní, on se vám vrátí." "Jak to? Nevrátil se ze Silvestra roku 1980!"

Letos prý se budou Pražané na Silvestra držet etikety. Na lahvičích!

Silvestráci, vezměte si na Silvestra příklad z vánočního stronku, který má ŠPIČKU a přece STOJÍ ROVNĚ!

Vrchol dobré nálady je hledat po návratu ze Silvestra v kalendáři příchů roku Dunajskou Středu, Plavecký Čtvrtek a Rimavskou Sobotu.

Pane kolego - povídá profesor patologie asistentovi - do-neste mi z vitríny mozek! - Lidský, prosím? - ptá se asistent. - Ne, člověčí. Copak má lidstvo rozum?

Vzpomínali o zlaté svatbě. "Vzpomínáš, jak se mnou tvůj otec vyrazil dveře a předtím o mne přerazil hůl?" "Aby ne, hochu! A jak mě doma zamykali, abychom se nescházeli!" "A já se dal pak z trucu naverbovat." "A já si podřezala žíly, tak tak mě zachránili." "Jo, to byly ještě zlaté časy našeho mládí!"

Nejsou jen zaměstnanci a pracující, existují dokonce i pracující zaměstnanci. Ale není jich dnes mnoho/ v ČSSR/.

Na silné stromy se snažil špihat, slabými otřásat!

"Ty samý ponožky jsem dostal k váno-cům už loni," diví se děda. "A pak že jsi sklerotik!" triumfuje před celou rodinou babička.

Náměstek ředitele/v ČSSR/se při-šel podívat, jak pokračuje stav-ba jeho chaty. "To si nemůžete po-spišit? Pak nebudeme hotovi ani za rok!" "Pospišit si mohu, ale pak nebude včas vystavěna moje chata!"

Kdo zapíjí problémy, ten zabíjí jejich řešení.

Co na Silvestra velebíte, to na Nový rok proklínáte.

Častým přitukáváním se může roz-bít nejen sklenka, ale i přátel-ství.

"Máte děti?" ptá se majitel domu muže, který hledá nájem.

"Šel našel báječného zájemce o tvůj psací stůl. Dobře zaplatí!"

27

"Píši každý průklep zvlášť a ušetřím spoustu karbonového papíru."

"Pokus se jej uvést do pohybu dýcháním 'ústa na ústa.'"

"Ne". "Máte psa?" "Ne". "Máte kla-vír?" "Pouštíte si gramofon?" "Ne". "Jak často posloucháte rozhlas a televizi?" "Málo". "No, když bu-dete chodit v papučích, můžete se nastěhovat." "Nevadí nám, že mám plnicí péro, které skřípe?"

"Dejte ten kokotek do po-řádku, kapání mě v noci ruší."

NORSKÉ VÁNOČNÍ KROUŽKY. - 2 vejce, 2 žloutky, 150 práš.cukru, 250 g másla, kůra z citronu, 300 g mouky. Mouka k formování, tuk k vymazání plechu, 2 žloutky k potřetí a 60 g krystalu k posypání. - Uvařit vejce natvrdo, oloupat a rozpůlit. Vymnout žloutek a propasírovat je jemným sítkem do mísy. Přidat čerstvý bílek, práš.cukr a měkké máslo a dobře promíchat. K tomu citr.kůru a mouku, zpracovat a nechat 2 hod.v ledničce přikryté. Pak ubírat z těsta kousky ve velikosti ořechu a pomůčenýma rukama formovat v proužky 1/2 cm široké a 14 cm dlouhé, ty spojit v kroužek. Vytrít plech tukem, na něj kroužky, potřít rozmíchaným žloutkem a stejnoměrně posypat krystalem. Léci 15 min.v předtopené troubě na střední mížce při 200°.

28

DROBNÉ PEČIVO. - Na těsto: 190 g mouky, 95 g másla, 65 g cukru, 1 žloutek, lžička mléka, mouku na rozválení, margarín na potřetí plechu. - Krém: 1/4 l mléka, půl vanil.tyčinky, kůru z půlky citronu, 4 žloutky, 125 g cukru, špetku soli, 10 g jedlé sody, 200 g másla, 100 g práškového cukru, po 2 lžičkách kaka, kakaový likér, kávový prášek, slivovici, červ.cukr a rum. Na ozdobu: kandované ovoce, pistácie, mokka ozdoby, třešně v marmasínu, pestré posypátko, stříbrné a pestré cukrové perličky ap. - Petit fours je klasické francouzské pečivo, k výrobě je třeba času, trpělivosti a obratnosti. Většinou jsou plněné a bohatě zdobené. Do mísy rozmícháme na hladko směs mouky, másla, cukru, žloutku a mléka. Zformujeme v kouli a necháme v pokryté míse 30 min.odpočívat-v ledničce. Na moukou posypaném prkne rozválíme těsto na 3 mm a vložíme do vymaštěných formiček. Dáme na plech a pečeme 8-10 min. v předtopené troubě na prostřední mížce.

Pak vyndáme z formiček, obrátíme a dáme vychladnout. Mezitím dáme vařit mléko s nakrájenou vanilkou a citr.kůrou, přivedeme pozvolna k varu a 10 min.necháme vylouhovat, pak vezmeme hmeč z plotny a přecedíme.

Do porcelánové mísy dáme žloutek a umícháme s cukrem a solí do pěny. Přidáme škrob a postavíme do horké-ne vířící-vodní lázně. Za stálého míchání přidáme po částech vanilkové mléko, až je krém polohustý, pak dáme hmotu ochladit. Při tom občas promíchat, aby se netvořila kůžička. Mezitím do pěny rozmícháme v míse máslo, vmícháme práškový cukr a do toho po lžičkách vmícháme krém. Čtvrtinu krému dáme v stříkacím pytlíku s velkou hvězdou do ledničky. Zbytek rozdělíme na tři díly. Třetinu smícháme s kakaem a kakaovým likérem, další s kávovým práškem a slivovicí a zbytek s červeným cukrem a rumem. Dáme také do pytlíků s velkou hvězdou a jednu čtvrtinu pečiva plníme bílou, další rudou, pak světlou a konečně temně hnědou náplní. Podle chuti tvoříme spirálky, kopečky a pak ozdobíme různým kandovaným ovocem, posypeme pestrým cukrem nebo perličkami a pod. Stačí na 70 kousků, příprava trvá 2 a 1/2 hodiny.

ČOKOLÁDOVÝ NUGÁT. - 80 g čokolády na vaření, 400 g nugátu, 250 g řezaných mandlí, lžice rumu. - Čokoládu a nugát rozlámeme a za stálého míchání rozpustíme ve vodní lázni. Vmícháme mandle a rum. Plech vyložíme alufoliemi nebo pergamenem, dvěma lžičkami tvoříme hromádky a necháme vychladnout. Vydá na 40 kousků, které vložíme do papírových manžetek.

VÍDEŇSKÁ MÁSLOVÁ SMĚS. - 250 g másla, 150 g práškového cukru, 2 žloutky, 500 g mouky, sáček vanil.cukru, hodně mouky na vydlení. - K POTŘENÍ. Žloutek a lžice vody. PRO OZDOBU: cukrové perličky, krystal, sekané pistácie a loupané mandlové půlky. - Umíchat máslo, práškový cukr a žloutek, přidat mouku a vanil.cukr a připravit hladké těsto. 2 hod.přikryté v míse odpočívá v ledničce. Pak vyválit na 4 mm, vypichovat různé formy a ty potřít ve vodě rozmíchaným žloutkem. Ozdobit výše uvedenými ozdobami, péci na nepotřeném plechu v předehřáté troubě na střední mížce 8 - 10 minut, při 200°. Při zpracování těsta si pospíšíť, rychle totiž měkne!

